

Có Lẽ..là Định Mệnh...

Contents

Có Lẽ..là Định Mệnh...	1
1. Chương 1: Chương1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	22
5. Chương 5	23
6. Chương 6	26
7. Chương 7	27
8. Chương 8	31
9. Chương 9	33
10. Chương 10	35
11. Chương 11	37
12. Chương 12	38
13. Chương 13	41
14. Chương 14	45
15. Chương 15	49

Có Lẽ..là Định Mệnh...

Giới thiệu

Trịnh Như Quỳnh (Nhím) 1 cô bé xinh đẹp, học giỏi, 1 hình mẫu lý tưởng của tụi con gái Lê Bảo D

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-le-la-dinh-menh>

1. Chương 1: Chương1

Nó kiêu ngạo lắm nhưng cũng mong manh lắm.....

**

Nghi ngờ là cái cây của tình yêu.....

Cây lớn ra hoa gọi là “chia tay”

Cành lá xung quanh gọi là “nước mắt” và “bi thương”

Ngày tháng trôi đi cành tan hoa rụng người ta coi đó là “số phận”

(phút lãng mạn tuổi nông)

** **

Kết thúc kỳ thi một cách khá nhẹ nhàng...Cả hội chúng nó rủ nhau đi liên hoan...tung hết sách vở gánh nặng thi cử đã qua, tụi nó được thả hơn 1 tuần.....

Hội chúng nó gồm 4 đứa.Lớn lên với nhau từ nhỏ, thân nhau như chị em ruột thế là rủ nhau cùng thi vào một trường cấp 3....Chúng nó chọn Grand School.....hay nói cách khác là ba mẹ chọn....vì là trường quốc tế sẽ thuận tiện cho việc du học sau này....Xinh đẹp, tài năng và cá tính là những điều mà mọi người vẫn nhận xét về chúng nó....

Vi , Bà Triệu...

_Tụi mình đi chơi đi, 4 ngày rồi về....không thì uống lăm mấy khi được thoải mái như thế này..._Boo đề nghị...

_uh, cũng hay đấy nhưng đi đâu mà??

_Sapa?

_Không, giờ lên Sapa để nhật thông như Sóc hử?

_Nè, không đụng chạm à nha....Sóc phản đối

_Đùa thôi, đi đâu xa xa chút...

_Thế mọi người cho ý kiến đi....

_Ê, Nhím bà làm cái gì đấy?

_Ồ, sao?

_Đang hỏi đi đâu, lại nhắn tin với chàng rồi ak?Bin sắp về rồi đúng không?

_Uh, tuần sau....

_Thôi quay về vấn đề...đi đâu?

_Đà Lạt đi!

_Đi Đà Lạt thì sao bằng nhưng đi lại tính sao?

_Đi máy bay vào rồi về nhà tao, có xe, có chỗ ở, bộ chúng mày quên ak?

_Nhà mày giờ bỏ không mà Nhím?San nói....

_Trước kia thôi, giờ ba mẹ tao nhờ người trông nom thỉnh thoảng còn về chơi...

Thế thì ok!

Nói là làm, hôm sau chúng nó lên máy bay vào Đà Lạt.....

Xuống máy bay, một chiếc BMW đã đợi sẵn chúng nó....tận hưởng không khí trong lành của vùng cao nguyên.....cả lũ hò la như bọn trẻ con mới thấy cái gì lạ lẫm và thích thú....Lâu lắm rồi nó cũng không trở lại Đà Lạt.....Nó không có thời gian.....giờ thì chiều lũ bạn nên tiện về thăm nơi này....

Chiếc xe băng trên con đường vắng, Đà Lạt trong nó vẫn thế_nhẹ nhàng và thơ mộng...Xe dừng lại trước một biệt thự lớn, cánh cổng sắt dần mở ra....

_Chào cô chủ ạ!

_Dì vẫn khỏe chứ ạ?

_Vâng, tôi vẫn khỏe...

_Dì kêu mấy người cất hành lý dùm tụi con....

Nhà Nhím rộng....căn nhà làm theo kiểu kiến trúc của Pháp cổ kính nhưng vẫn mang nét hiện đại..chỉ 2 tầng nhưng nội thất được bài trí rất sáng tạo.....sàn nhà bằng gỗ, trải thảm đỏ...cửa sổ lớn nhìn ra bốn phía sẽ bao quát được mọi cảnh vật xung quanh....rèm cửa màu mỡ gà nhẹ nhẹ nhưng tinh tế.....Nó thích căn nhà này, có gì đó bình yên, không náo động như ở Hà Nội.....Hơn nữa đó là tuổi thơ của nó, những ký ức tình khôi.....

Nhím nhớ tới một thằng nhóc tinh nghịch nhưng cũng rất dễ thương và một đứa con gái như công chúa của 14 năm về trước.....Ba mẹ nó kinh doanh đá quý, ba mẹ thằng nhóc kia là chủ tịch tập đoàn xe hơi.....Hai gia đình hay gặp mặt và 2 đứa trẻ có vẻ rất thích nhau....Ba mẹ cười kêu sau này sẽ cho hai đứa lấy nhau....cả hai gật đầu lia rụp.... “ Nhất định sau này anh sẽ hỏi cưới Nhím, không được lấy ai đâu nhé” “dạ, em đợi anh Ken mà”

Nó cũng nhớ một ngày nó và tên nhóc đó chơi đánh đu....nó đu cao quá rồi bị ngã....nó khóc òa lên...thằng nhóc sợ hãi vội vàng đỡ nó “Nhím ngoan đừng khóc nữa anh đi mua kem nhá”Nó nghe thấy thế nín luôn....

Nó bật cười, ngốc thật...đúng là trẻ con....

Về phòng mình...căn phòng vẫn vậy....vẫn là một chiếc giường trắng, chiếc bàn gỗ tròn...và luôn luôn có một lọ bách hợp.....nó thích bách hợp vì sự tinh khôi, bền lâu của loại hoa này....

Sang phòng mấy tiểu quỷ:

_Ê, tụi mày xuống ăn đi, xong mình đi chơi....

Cả lũ ủa đi như cơn gió...

_Lâu lâu không về đây, nhà Nhím vẫn đẹp dữ ta....

_Quá khen, nhà em bình thường thôi!

Nó lái chiếc mui trần đưa tụi kia đi tới thung lũng tình yêu.....một thung lũng như trong truyền thuyết, sương mờ bao phủ....phía dưới là một màu tím bạt ngàn.....đẹp lạ!Tụi nó tới những vườn lau vàng rực, những căn biệt thự cổ, chụp ảnh!Sau lần này thì đồng ảnh tự sướng ấy sẽ thu hút vô số ment của thiên hạ đây!!!!!!

_Đi xe đạp đôi đi!_San đề nghị

_Nhưng có đôi nào đâu mà đòi xe đạp đôi!Boo phản đối....

_Đến Đà Lạt mà không đi xe đạp đôi thì còn gì là đến nữa....

_Uh, Sóc nói đúng đấy....tụi mình đi với nhau cũng ok mà....

Thế là 4 đứa_2 chiếc xe đạp một vòng xung quanh hồ Xuân Hương....nụ cười như thiên thần làm bao người phải chú ý....Chúng nó là thế vừa đi vừa hát.... hồn nhiên và luôn vui vẻ....

Tối đến, chúng nó tới trung tâm thương mại sầm đỏ_đúng là con gái.....Quần áo, giày dép, khăn, nón....dù chẳng biết có dùng tới không nữa....Chiếc mui trần đỏ đi như xé bóng đêm...gió thổi vào mặt mát lạnh, hét thật to...cả 4 đứa nói đủ thứ chuyện.....

Hết kỳ nghỉ, chúng nó trở về Hà Nội....sẵn sàng cho kỳ học mới....

Trường của nó là một trường quốc tế danh giá.Học sinh ở đây toàn là con của những gia đình giàu có...vì thế cũng chẳng lạ khi đầu giờ hoặc lúc tan trường, trước cổng trường luôn chật kín xe hơi....

Thực ra học trường nó rất thú vị, khả năng tiếng anh được nâng lên rõ rệt, bạn bè lớp nó đều rất dễ gần...nó thấy vui hơn khi ở nhà...căn nhà rộng lớn ấy luôn luôn chỉ có mình nó cùng mấy người giúp việc, đôi khi nó thấy mình như khách của căn nhà ấy.Ba mẹ đi công tác triền miên, chỉ có mình nó, tiền bạc nó không bao

giờ thiếu nhưng cái nó cần thì nó không có...nó rất cần một gia đình theo đúng nghĩa....Nhím thành tích học tập cực tốt luôn là con ngoan trong mắt ba mẹ trò giỏi trong sự hài lòng của thầy cô...Luôn sôi nổi, hòa đồng với bạn bè, sẵn sàng giúp đỡ mọi người nhưng đâu ai biết bên cạnh Trịnh Như Quỳnh còn có một Nhím yếu đuối lắm...Có đôi khi nó hay lang thang trên các con phố dài....nó cần một không gian rất lặng....

Hôm nay là chủ nhật...thức dậy đã 10h, chẳng biết làm gì...nó đi sắm đồ....quyết định muộn thờ khi không có kế hoạch gì.....

Rubi plaza....

Cái trung tâm này là thế lúc nào cũng đông đúc.....Nó tới đó một mình, không bạn bè.....Thấy người ta đến toàn có đôi....không biết Bin của nó giờ này ra sao?Bin sang Mỹ 2 tháng theo một chương trình hợp tác về công nghệ giữa học sinh 2 nước...Nó quen Bin khi mới vào Grand School...Chỉ mới vào trường Bin đã được biết đến như hotboy của trường:học giỏi, đẹp trai, chơi thể thao rất cừ, là con một của tập đoàn JK....Vì thế Bin là đối tượng của hầu hết nữ sinh trong trường....Còn nó cũng không phải là một cô gái bình thường.... Người ta vẫn đùa trông nó như búp bê...dáng người mảnh mai, tóc xoăn vàng, mũi cao, làn da trắng hồng....mỗi khi cười trông nó hệt như thiên thần....và cũng chính nụ cười ấy đã hạ gục Bin...Nó và Bin trở thành một cặp trong sự tiếc nuối và giận giữ của nhiều người....

Chuông điện thoại làm nó trở về với hiện thực:

_Mày đến ngay café Moca đi_giọng San vội vã

_Tao mệt lắm vừa ở Lê Ngọc Hân về....

_Mày không đến sẽ hối hận đấy....Liên quan đến Bin nhà mày....

_Bin ak?Uh tao đến ngay...

Quàng thêm chiếc khăn, nó lấy chiếc Lx phóng vội ra đường...

_Ê Nhím, ở đây!

_Ừa.Chúng mày ở đây cả mà giờ mới gọi tao nha!

_Mày nhìn sang bàn bên kia đi....

Nó nhìn theo hướng tụi bạn chỉ từng người khi thấy Bin với một cô gái khác...Nhìn Bin xoa đầu cô bé còn cô bé thì cười hạnh phúc....chiếc điện thoại đang cầm trên tay rơi xuống đất....Cả 3 đứa kia không nói được câu nào...chỉ biết lặng im nhìn nó, vì chúng nó hiểu mọi lời nói lúc này đều vô ích....trần tĩnh lại....nó ngẩng cao đầu đến chỗ Bin.....

Bin nhìn lên, từng người khi thấy nó:

_Nhím!

_Anh vẫn còn nhận ra em cơ ak?Nó nói mỉa mai....

_Đây là ai?_nó chỉ tay sang cô gái bên cạnh

_Tôi là bạn gái anh ấy!

_Cô im đi tôi không hỏi cô!

Anh nói đi chứ!

_Không phải Nhím, em phải nghe anh nói.....

_Hôm nay nếu tôi không đến đây thì tôi còn bị lừa dối đến bao giờ nữa?Anh coi tôi là cái gì ?.....

Nó thẳng tay tát Bin một cái, chẳng ai ngờ nó lại làm như thế....

Nó tháo chiếc nhẫn đang đeo vứt vào Bin..

_Anh với tôi giờ chẳng còn gì cả...

Nó quay sang cô gái đang không hiểu chuyện gì:

_Xin lỗi đã tát bạn trai cô!

Nó đi thẳng, không một giọt nước mắt....Bin sững sờ ngồi đó....

Lũ bạn nó vội đuổi theo để lại cho Bin cái nhìn đầy thù hận....

Nó phóng xe xé tan cái lạnh của mùa đông Hà Nội....gió mùa Đông Bắc về....chẳng bao giờ nó dám ngờ sẽ có ngày này....nó nhớ lại những thời gian qua.... Những ngày đi xe đạp đôi quanh Hồ Tây, những véo mũi nhẹ nhàng, nhớ những khi anh xếp hàng ở cangtin mua đồ cho nó, nhớ ngày nó bị cảm anh cũng nghỉ học luôn chăm sóc cho nó, nhớ ngày 2 đứa đến nhà thờ, anh đeo nhẫn cho nó với lời hứa sẽ mãi mãi bên nhau...Cô ta là bạn gái anh thì tôi là cái gì cơ chứ?Bất giác nó cười, nụ cười châm biếm, tất cả đều là giả dối....gió thốc lạnh buốt, nó run rẩy...không biết đang lạnh hay trái tim kia đang khóc...Lúc bắt đầu vốn rất nhẹ nhàng nhưng khi kết thúc sao lại đau đến vậy....Giá như trước kia đừng quen nhau.....Nó đã nghĩ rằng Bin là người duy nhất nó yêu...hai đứa rồi sẽ bên nhau suốt đời....nào đâu...vẫn chỉ một câu:tình đầu là đang dở.....

Nó kiêu hãnh lắm nhưng cũng mong manh lắm...Nó không cho phép mình khóc trước mặt người khác...khi nó đau, người ta chỉ thấy nó với cái mím môi thật chặt và đôi mắt đỏ.....

10h pm, nó tạt vào một bar sang trọng bậc nhất Hà Nội....

Nó đã uống rất nhiều...uống để quên nhưng lại càng tỉnh...1chai XO, nó chưa bao giờ uống như thế....Một con bé xinh đẹp lại tới bar một mình uống tới mức say mềm....có mấy tên tới chỗ nó đùa cợt:

_Cô em thất tình hả?Đi với anh không?

Con nhỏ ngược lên ánh mắt thách thức, ngạo mạn:

_Mày nghĩ mày là ai?

_A, con này láo..mày chán sống hả?

Chúng mày cho nó biết đi....

Con bé chưa kịp phản ứng thì có người đã chặn tay chúng nó...rồi nó không biết gì nữa chỉ thấy ồn ào rồi chai vỡ.....

Nó chỉ mơ màng thấy có người dìu nó đi:

_Con gái đâu mà uống say thế này....

Sáng hôm sau tỉnh dậy, nó vẫn thấy đầu óc quay cuồng chắc tại hôm qua uống quá nhiều....Nhưng nó thấy mình đang ở một căn phòng lạ lắm...

Có tiếng gõ cửa:

_Thưa cô, cô xuống ăn sáng ạ!

_Tôi đang ở đâu đây?

_Hôm qua cậu chủ đưa cô về thấy cô say mềm...

_Cậu chủ?Hắn là ai?

_Cô cậu không quen nhau ă?Chẳng bao giờ cậu chủ đưa một cô gái nào về tôi tưởng cô là bạn gái cậu ấy chứ?

_Tôi mà quen hắn thì giờ đâu phải hỏi chị thế này...

_Cậu ấy là Lê Bảo Duy cậu chủ tập đoàn Duy An...

Cái tên Lê Bảo Duy cũng để lại trong nó chút ấn tượng, học trên nó 1 lớp cùng grand shool..nhưng nó và anh ta không quen biết tại sao lại đưa nó về đây???

Nó xuống nhà thì anh ta đã đi học rồi....Nó vội vã quay về nhà...hôm nay nó thấy mệt, dù sao nó cũng không định đi học hôm nay...

Lớp 11A1

_Mày có thấy con Nhím không?

_Không thấy, bộ nó có chuyện gì sao?

Gọi điện cho nó nhưng thuê bao không liên lạc được....

Về đến nhà nó sốt ly bì chắc tại nhiễm lạnh....Hết giờ học cả hội tới nhà Nhím, nhìn bộ dạng con bạn chúng nó thấy đau lòng quá, con nhỏ hàng ngày cười nói vô tư là thế mà giờ trở nên thảm hại thế này...

_Mày điên hay sao mà hành hạ mình thế?

_Tao không sao mà!Nó cười, nụ cười gượng gạo đến đáng thương....

_Vì cái thằng đểu đó mà thế này không đáng đâu mày !

_UH, tao ngu nên mới tin thằng đó....

Lại lặng im, không khí nặng nề bao quanh...Có tiếng chuông điện thoại:

Nhìn màn hình điện thoại mặt nó biến sắc....3 đứa kia nhìn nó cũng hiểu ra vấn đề...

Con Boo giật điện thoại, đầu dây bên kia là giọng nói gấp gáp:

_ Nhím ak!Sao em không đi học... ..

_Đồ tồi, anh xem những gì mình gây ra cho nó đi, giờ còn dám gọi điện hả?

Nói chưa hết câu, nó đã giật chiếc điện thoại, tháo luôn pin ra...:

_Tao không tỉnh táo bộ mày cũng điên theo tao luôn ak?Mày muốn hấn cười nhạo tao sao?

_Mày lúc nào cũng chịu đựng một mình như thế ak?Tao không chịu được...

_Tao không sao đâu!Tao là Nhím mà chỉ có Nhím làm người ta đau chứ đâu ai làm Nhím đau được...

2. Chương 2

Hai hôm sau, cuối cùng nó cũng đến trường....

Lũ bạn thân không ai còn nhận ra nó của mấy ngày trước nữa....Vẫn với khuôn mặt lạnh tanh, ngẩng đầu cao ngạo....

Nó gặp Bin ở đại sảnh trường nó.....Nó vẫn bước đi....Có bàn tay giữ tay nó lại....

_Em không sao chứ?

Nó cười khềnh:

_Tôi vẫn sống!Và anh buông tay tôi ra.....

Nó đi, để lại phía sau là Bin cùng với ánh mắt dò xét của mọi người..... Chẳng mấy chốc tin nó và Bin chia tay đã đồn đi khắp trường, lắm kẻ hả hê, cơ hội mà tụi con gái mong chờ cũng đến....lúc trước chúng thất vọng bao nhiêu khi biết tin Nhím và Bin là một cặp thì giờ chúng nó lại hy vọng bấy nhiêu.....

Rồi lại có những cuộc bàn tán xem ai đá ai.....Nhím nghỉ học 3 ngày.....chúng nó nhận định NHÍM BỊ BIN BỎ RƠI....

Uh, chúng nó nói đâu có sai..nó bị bỏ rơi...

Nó chẳng phân trần, chẳng làm rõ mọi thứ, đã quá mệt mỏi rồi... những thứ đã qua cứ để nó qua....

Nó ngần ngại đi lên tầng 3, lớp 12a1...trường nó có 3 lớp A1 đều là những lớp đỉnh nhất trường....Nó chẳng mấy khi lên trên này, vụ chia tay ồn ào chưa lắng xuống, nó biết nhiều người vẫn đang dõi theo nó nhưng nó phải đến đây...đến để nói lời cảm ơn.....

_Cho em gặp anh Ken....

__Em ơi, Ken nó không gặp người lạ đâu, nhất là mấy em xinh xinh, lại gửi thư tình hả?Đưa anh cầm hộ....
Nó liếc nhìn tên con trai đó, ánh mắt sắc như dao....Nó biết Ken nổi tiếng lạnh lùng...ở trường bao nhiêu
đứa con gái theo đuổi nhưng không đứa nào được anh để mắt tới.....Nó cũng đâu muốn mình bám theo ai....

__Anh nói đùa tôi là Trịnh Như Quỳnh....

Một lúc sau Ken đi ra, nó thấy ở anh một vẻ mặt lạnh, một chút cao ngạo....Nhưng đúng là không khác so
với lời đồn, anh có thể làm hàng ngàn trái tim tan vỡ.....So với anh, Bin vẫn thua xa....

Anh nhìn nó:

__Em đến tìm tôi?

Nó ngạc nhiên, đây là người đã giúp nó sao, thờ ơ, lạnh nhạt, không thể nào...Nhưng nó vẫn hỏi:

__Xin lỗi, hôm trước anh đã giúp tôi?

__Chuyện cũ bỏ qua đi, tôi chỉ không chịu được khi thấy một cô bé say mềm bị kẻ khác bắt nạt thôi....

Chuyện nhỏ sao?Giờ nó mới biết thế nào là tảng băng, nói chuyện không một chút tình cảm....Nó cứ nghĩ
mình cũng có gì đặc biệt với anh ta chứ?

__UH, với anh thì không có gì nhưng với tôi đó là một chuyện lớn....Cảm ơn anh...có dịp nhất định tôi sẽ đền
đáp...chào anh...

Nó quay đi trong ánh mắt dò xét, tò mò xen lẫn ganh tỵ của những nữ sinh trường này...họ kháo nhau nó
và Ken có quan hệ gì đó....

Mặc kệ những lời đồn thổi nó quen rồi....

11A1

__Mày tìm Ken có việc ak?

Nó nhìn con Sóc ngạc nhiên:

__Chúng mày thông tin nhanh dữ ha?

__Thật ak?Tao tưởng chúng nó buồn láo chứ....Hehe, rút cục mày cũng tìm được người khác nhanh thế....phải
thế chứ!Phải cho hần biết hần đã để mất những gì!!

__Ặc, chúng mày nói kái quái gì thế?Tìm ai?Không phải tụi mày nghĩ tao gặp với Ken chứ?

Tụi nó 6 con mắt nhìn Nhím chớp chớp ra vẻ đồng ý:

__Không phải chứ đến tụi mày cũng hiểu lầm tao sao?

__Thế thì mày tìm anh ấy làm gì?Tao nhớ tụi mày đâu có quen nhau....

__Uh, thì Ken giúp tao đánh một lũ ở bar cái hôm ở Moca về đấy...

Cả lũ ồ lên:

À, hiểu....Anh hùng cứu mỹ nhân....tên này được!!!

Thật là hết biết với tụi nó...

__Ê!Cangtin đi!Đói oy.....

Chúng nó xuống căng tin....bao nhiêu người cứ ngoái nhìn nó...3 đứa kia cũng nhìn khắp rồi giật tay Nhím:

__Hình như chúng nó nhìn mày Nhím ak!

__Kệ, tao chẳng quan tâm....mà chúng nó hết việc ak?

__Biết thế nhưng thế này thì ăn sao nổi....

__Boo mà sợ người ta nhìn không dám ăn ư?

3 đứa còn lại cười ồ lên trong khi con Boo thì tức gần chết...

_Bộ chúng mày tưởng tao là ỉn ak???

Chúng nó lại nhìn Boo với ánh mắt “trù mến”.....

Một lúc sau, có mấy người đến chỗ nó:

_Quỳnh, tao muốn nói chuyện với mày....

Nhím nhìn lên hóa ra là Trinh_hội trưởng học sinh...

Nói luôn đi nó vẫn tiếp tục ăn.....

_Mày với Ken là thế nào?

_Thế nào là thế nào?Mày muốn nói chuyện gì?

_Mày vừa chia tay với Bin giờ lại quay sang yêu Ken, mày định chơi tao ak?

Trinh là chủ tịch hội học sinh trường nó...Hơn một năm trước nhỏ yêu Bin, nó biết, nhưng Bin lại chọn nó...Giờ đây nhỏ theo đuổi Ken....với nhỏ, nó chẳng khác gì kẻ đã cướp đi Bin...chuyện cũ chưa qua thì chuyện mới đã tới....

_Mày đùa ak?tao với Ken làm gì có chuyện gì!

Nhỏ Trinh ném sấp ảnh ra trước mặt nó:

_Mày nhìn đi!Không có chuyện gì mà mày lên xe của Ken trong đêm tối thế này ak?

Nó sững người nhìn đồng ảnh?Tại sao chúng nó lại có tấm ảnh này?

_Bọn mày theo dõi Quỳnh ak?Bỉ ối!

_Từ ấy nên dành cho bạn chúng mày thì đúng hơn.... Nó còn gục đầu vào Ken thế cơ mà...Mày còn nói gì nữa không? Tao không nhầm thì hôm đó mày không về nhà?

Bỗng nó đứng dậy tát một cái vào mặt nhỏ Trinh:

_Mày đừng cái ý nghĩ bẩn thỉu ấy đi...không phải ai cũng như mày đâu....

_Kon này....

Nó vẫn ngẩng cao đầu ...Nhỏ Trinh đưa tay ra định tát nó nhưng có một cánh tay đã giữ lấy tay nó:

_Cô thôi đi, đừng làm phiền Quỳnh nữa.....có gì hỏi tôi đây này...

_Ken!Anh bênh nó hả?

_Cô nhớ lời tôi, đừng bao giờ động đến cô ấy.....

Nói rồi Ken nắm tay nó đi.....3 con bạn quý hóa của nó cũng không biết phản ứng gì...mọi chuyện diễn ra quá nhanh....chỉ còn một người vô cớ làm trò đùa cho thiên hạ:

_Chủ tịch ơi!Chị làm gì cũng phải để lại một đường rút lui ình chứ....thế này thì mất mặt quá..._San nói đây về thương hại....Cả 3 đứa chúng nó cũng ra ngoài....

Cangtin hôm nay được xem một vở kịch bất đắc dĩ...ở một góc nào đó, có một người con trai tức giận bóp méo một lon nước ngọt.....

Ra vườn sau của trường, Nhím giật tay ra ngồi khóc nức nở.....Nó khóc cho bao uất ức, bao nỗi đau, khóc cho tất cả những gì đã bị nó kìm nén trong thời gian qua...tại sao nó phải chịu đựng tất cả những thứ này....mới hôm qua mọi thứ còn rất ổn....nhưng sao hôm nay tất cả như tan biến hết.....nó chẳng để ý nhiều nữa....cứ khóc như thế không biết có Ken bên cạnh....

Ken đưa cho nó chiếc khăn:

_Em đừng khóc nữa, tôi xin lỗi, không ngờ mọi chuyện lại thế này...

Nó lau nước mắt, một lúc sau mặt tỉnh khô:

_Đó không phải lỗi của anh.....Không sao đâu...tôi vốn dĩ không hay để ý tới mấy chuyện đó...

Nó đi về lớp.....hôm nay trời không nắng....hình như đã lâu rồi nó cũng không nhìn thấy nắng.....gió thổi rít.....lạnh...buốt....

_Ủa!Tụi mày nhìn tao dữ thế?

_Mày không sao chứ?

_Không.....

Tan học nó chẳng về nhà, lại lang thang khắp phố.....Khu phố này có lẽ kỳ lạ nhất trong những con đường ở Hà Nội mới 10h mà đường phố đã vắng ngắt.....Bất chợt nó thấy chói mắt mấy chiếc xe máy rú ga rồi dừng lại chỗ nó....

_Ê cô em có nhớ tụi này không?

Trong chút ký ức mơ hồ về ngày hôm đó, nó nhớ tiếng nói của tên đó...Một nụ cười nhạt:

_Tao tưởng đứa nào, hóa ra là chúng mày...tìm tao có việc gì?

_Mày không nhớ sáng nay mày đắc tội với ai hả?

_Ah, con Trinh đó hả?Thì ra là nó.....Chúng mày định trả thù cho nó hả?

_Cô em thông minh đấy

_Lên đi, bốn cô nương chơi với tụi mày.....

4 đứa lần lượt xông lên, con bé nhanh thoăn thoắt dùng chân đạp bụng một thằng, cú đánh không mạnh nhưng với chiếc giày cao gót của nó thì đó quả là đòn trời giáng....Một tay nó quật vào gáy thằng thứ 2....nó nhanh nhẹn né đòn rồi tấn công.....bọn kia chỉ là đánh đấm lung tung chứ nó dù gì cũng đai đen karate rồi.....bọn nó chao đảo...

_Lũ chúng mày cũng đến thế thôi sao?

Nhưng chợt có tiếng la thất thanh:

_Nhím cẩn thận!

Theo phản xạ nó quay lại đằng sau nó thấy một con dao đang gần kề nó nhưng đã được một bàn tay giữ lại...máu cứ thế chảy ra

_Anh Ken....

Ken là con nhà giàu học hành tử tế nhưng đánh nhau cũng đâu ít....Nhưng vì khôn khéo nên chẳng vụ âm ỉ nào đến được ban giám hiệu.... Bọn kia hoảng sợ nhưng vẫn chưa chịu rút lui:

_Chúng mày được đấy, tao đã cảnh cáo rồi...tất cả sẽ phải trả giá....Mày nhìn thấy chưa?

Ken giật mạnh tay, tay thằng kia giật lại đằng sau....con dao trả về chủ nó....thằng ấy gục ngã.....

_Anh Ken, bỏ qua đi, anh không thể để thế này được....

Nó xé chiếc khăn lụa đang quàng băng tạm cho Ken....một tay anh giữ chặt cổ tay áu không chảy nữa....Nó thấy đau lắm, đáng ra người bị thương là nó, Ken là gì đâu mà phải gánh chịu hộ nó thế này, giá như nó bớt đồng cảm đi một chút, biết kiềm chế thì chuyện này không xảy ra....Nước mắt nó cứ thế rơi....

_Em khóc à?Anh không sao đâu!

Nhưng nó thấy máu vẫn chảy, Ken lịm đi....Vội vàng lấy chiếc xe nó đưa anh tới một phòng khám tư....Họ cầm máu xong thì nó cũng mệt lử rồi....

Chỗ đó lại cách nhà Ken khá xa...hơn nữa trong hoàn cảnh này tốt nhất để anh ấy được yên tĩnh....Nó đưa anh về nhà nó....Chiếc xe lướt trong đêm....gió thổi buốt như cứa vào mắt nó....mắt nó cay và đau lắm....Nhưng nó đâu biết, người bên cạnh nó bất giác mỉm cười....

Đã lâu lắm rồi Ken không quan tâm đến người khác...cuộc sống của cậu dường như quá lẻ loi...chẳng biết vì sao từ khi gặp Nhím, Ken thấy mình không thể để mặc cô ấy bị bắt nạt được....Ken có cảm giác mình sẽ là người bảo vệ Nhím suốt cả cuộc đời....

3. Chương 3

Sáng hôm sau, khi Ken tỉnh dậy thì thấy Nhím ngủ gục bên giường mình....Mái tóc xõa che gần hết khuôn mặt nhưng trên khóe mắt cô vẫn còn đọng vài giọt nước....Chắc cả đêm qua không ngủ được, cô bé có nụ cười rất giống Linh _người đã làm Ken đau nhưng không thể nào quên được....

Ken cựa mình thì Nhím cũng thức giấc...

_Anh thấy đau nữa không?

_Anh không sao!Chuyện nhỏ mà....

_Vì em mà hết lần này đến lần khác anh gặp chuyện, lúc trước là tin đồn....giờ là vết thương này, có đáng không chứ?

_Cũng từ anh mà ra...em đừng nghĩ nhiều.....

.....

_Hôm nay anh đừng đi học...thể này không ổn đâu...vết thương sâu quá...

_Anh không sao đâu!Vết thương này có là gì đâu....

_Anh về nhà đi....nghỉ một ngày cũng mất gì đâu...

_Nhưng anh có việc phải giải quyết....

_Chuyện gì?

_Em không cần quan tâm...kệ anh....

_Chuyện nhỏ Trinh đúng không?Anh bỏ qua đi....

_Không được, anh không thể để thế này được...phải cho cô ta biết không nghe lời cảnh cáo của anh thì sẽ như thế nào....

_Chuyện đó để sau đi, hôm nay anh phải nghỉ...em sợ vết thương nhiễm trùng...anh về thay băng đi....

_Uh, anh biết rồi....

_Em đi học nhá!Em bảo quản gia rồi tẹo nữa có người đưa anh về....

Nhím lương thiện quá....nhưng anh không thể để một người nào nữa có thể bắt nạt em.....Anh không thể để em chịu uất ức như thế.....Anh sẽ làm tất cả để bảo vệ em.....

Grand school....

11A1....

Do đêm qua mất ngủ lại khóc mất nó sưng như gấu trúc....nhỏ Trinh đi qua thấy nó vẻ mặt sợ hãi...vô ích thôi ra chơi nó sẽ giải quyết xong chuyện này....

Đang mơ màng nó chợt thấy tiếng ầm ĩ, tụi con gái cứ reo lên...rẽ đám đông...Ken đi ra tới thẳng chỗ Trinh....tát nó một cái trời giáng

_Tôi đã nói rồi...cô sẽ phải trả giá đắt....

_Vì con nhỏ đó mà anh đánh tôi ...

_Cô cứ thử như thế nữa xem....

_Anh định làm gì?

Nhím vội chạy ra....

_Anh Ken, em đã bảo anh về nhà cơ mà...

_Anh xin lỗi, anh phải giải quyết xong việc này....

_Chuyện này cứ để em, anh về lớp đi.....

_Em để yên đi, đừng can thiệp vào chuyện này nữa.....

Ken nhìn về phía Trinh....

_Từ mai cô không phải đi học nữa...đây là quyết định của hiệu trưởng....

_Anh....

_Còn nữa, thông báo cho cô biết tập đoàn Duy An sẽ rút hết vốn đầu tư vào công ty của gia đình cô...Tất cả chỉ vì hành động ngu ngốc của cô thôi....

_Sao anh có thể hành động như thế chứ?Tôi làm tôi chịu sao anh phải hại nhà tôi chứ?

_Nếu cô biết nghĩ đến gia đình mình cô đã không làm như thế!

Ken bước tới chỗ nó:

_Anh xin lỗi nhưng anh phải làm thế này...để không ai dám động đến em nữa.....

_Anh có cần phải làm thế không?

Ken cười:

_Đó là việc duy nhất anh có thể làm....

Ken quay đi, con nhỏ kia sững người....nó đâu ngờ mọi việc lại kết thúc như thế.....

_Nhím!Tay Ken sao thế?

_Ken đỡ cho tao một đòn....hôm qua con Trinh giở trò thuê đầu gấu chặn tao....

_Con này dám thế cơ ak?Tao cho nó biết...

_Thôi, tụi mày kệ đi, nó cũng thăm lăm rồi....

Lớp của Ken.....

_Mày tàn nhẫn với nhỏ Trinh thế!Dù sao nó cũng theo đuổi mày cả năm rồi....Bỏ qua cho nó đi....

Ken nhìn thẳng bạn với đôi mắt lạnh:

_Mày không hiểu tao ak?Tao đã cảnh cáo nó rồi mà....

_Hay mày muốn thể hiện trước người đẹp...công nhận con bé Nhím cũng xinh.....

_Mày thôi cái giọng đều đi, Nhím không giống những đứa khác....

_Mày đừng bảo là mày yêu nó nhá...???

_Có sao không???

_Tao tưởng mày vẫn chung tình với em Linh?

_Đừng nhắc cái tên đó trước mặt tao....

Ken yêu Linh từ những ngày cuối cấp 2...tình cảm đó tưởng rằng cứ bền chặt mãi....Nhưng tình đầu vốn dĩ chẳng bao giờ có cái kết trọn vẹn....2 năm trước Linh nói lời chia tay để sang Mỹ.Sau đó Ken mới biết thực

ra cô bé đã yêu một người khác...đau và hận...một lần vấp ngã, Ken không cho phép mình yêu ai nữa.Có lẽ chưa thể quên được một bóng hình.....

** **

Tan học nó vội thu dọn đồng sách vở ra về....Ra đến cổng trường nó gặp Bin....Nó phớt lờ thì thấy tiếng rành rọt cất lên từ đằng sau:

_Tôi không ngờ em thay đổi nhanh như thế....

Nó định đi tiếp thì cái giọng nói đó vẫn tiếp tục vang lên:

_Em không chịu được cô đơn hả?

Nó quay đầu lại cho hắn ta ánh mắt khinh miệt, nó cười khan:

_Tất cả mọi người đều có quyền nói tôi như thế, trừ anh!

Nó vẫn thế, kiêu hãnh và cao ngạo.....

Hôm nay nó không đi xe.... Sáng nay nó đi với Ken....khi về cũng không muốn gọi người ra đón nữa....đi bộ nó có thể tự do ngắm đường phố, tự do đuổi theo những cơn gió heo may...thoải mái thả những bước chân vô thức trên đường phố tấp nập.....bao nhiêu chuyện xảy ra..nó buồn nhưng có lẽ đã đủ rồi....nó thấy một chút lạ....phải chăng nó cần thay đổi?

Chiếc xe hơi đỗ xịch cạnh nó, nó ngạc nhiên quay đầu lại:

_Anh!

_Sao không đợi anh đưa về?Sáng anh mang em tới đây mà....

_Anh nói kỳ....Em đi bộ chút cũng sao đâu....

_Thôi lên xe đi anh chở...

Dạo này nó hay gặp Ken, từ những người không quen biết nó và anh trở nên thân thiết....có lẽ số phận vẫn cứ sắp đặt những điều bất ngờ...

_Anh vẫn hay đi xe hơi vậy hả?

_Không, bình thường anh đi xe máy thôi....

_Vi phạm luật giao thông nha....chưa có giấy phép lái xe...phạt tiền...phạt tiền.....

Nhím gờ tay trước mặt Ken như thể đòi tiền, khiến anh bật cười, nụ cười hiểm hoi mà chưa bao giờ nó nhìn thấy....

_Cô cảnh sát ời, anh đủ 18 tuổi, thi bằng xong ời....không phạt được anh đâu....nhưng hôm trước lại thấy ai kia phóng Lx bạt mạng trên đường đó....

Bất chợt nụ cười của nó tắt ngúm.....nó nhớ lại cái ngày hôm ấy.....dù sao giờ vẫn thấy đau...tình yêu...niềm kiêu hãnh của nó tắt cả tan như bong bóng xà phòng....Ken bối rối:

_Anh xin lỗi, anh không cố ý....

_Không sao đâu, tự dưng nhớ lại thôi...hôm ấy em kỳ quá...nghĩ lại thấy ngượng.....nó cười nụ cười gượng gạo đến tội....

_Anh cũng không biết rõ chuyện gì đã xảy ra nhưng nếu cần em hãy khóc ...khóc một trận cho xong...rồi lại trở về như em trước kia...đừng cố kìm nén trong lòng.....

_Em cũng giải quyết xong ời....nghĩ thế cũng tốt anh ak, kết thúc sớm đỡ đau nhiều.....

_Uh, thôi hôm nay nhiều chuyện quá rồi...em về rồi nghỉ sớm đi....

_Vâng, thank anh đã đưa em về.....

Những ngày sau đó nó thường cùng Ken đi chơi...và nó thấy Ken cười nhiều hơn.....Rồi tụi nó cũng quen với việc Ken hay xuống lớp Nhím....những lời bàn tán vẫn xôn xao

Nó đã nhiều lần nghe thấy:

_Ê, mày biết không, con Quỳnh giờ lại cặp với Ken đó?

_UH, tin đồn khắp rồi còn gì.....Mà con nhỏ đó tài ghê nhá, vừa chia tay Bin xong giờ đã yêu được Ken....

_Dù gì nó cũng xinh thế mà...lại là đại tiểu thư làm sao mình so với nó được

_Nhưng từ trước tới giờ Ken đâu có yêu ai?Thế mà giờ hết lần này đến lần khác đều bảo vệ nó.....

_Tại sao trai đẹp trường này đều đổ nó thế nhỉ?Tao còn nghe nói cũng có mấy chàng thầm thương trộm nhớ nó nhưng chậm chân..giờ đã là người yêu của Ken ai dám tán tỉnh nữa.....

_Ken còn công bố bất cứ đứa nào động đến nó sẽ phải trả giá....dựa vào thế lực nhà anh ta thì điều đó hoàn toàn có thể....

Rất nhiều lời bàn tán, nó biết hết....nhưng mặc kệ, nó quen rồi....Ken cũng chẳng để ý....

_Anh!Mình đi ra Bát Tràng đi....

_Làm gì....

_Đi, em thích mà....

_OK...

Thế là nó đã lôi kéo được Ken đi....chẳng hiểu sao tự dưng thích tới nơi đó....

_Mình vào làm gồm ha anh?

_Anh không biết làm đâu....

_Kệ, em cũng biết đâu....không là em nghỉ chơi anh luôn đấy....

Nhìn nó giả vờ giận mà Ken bật cười, trẻ con hết cỡ....

_Được rồi, sợ em rồi....

Nó và Ken ngồi bên chiếc bàn xoay...cứ nặn rồi đổ..nó cứ tưởng mọi chuyện đơn giản.....Nhưng hình như Ken khéo tay hơn nó...thế rồi nó bất ngờ lấy tay tác động vào tác phẩm nghệ thuật của Ken...

_Em làm gì kỳ thế, phá của anh hả?

Nó ngó lơ:

_Đâu có.Chỉ là cái tay em nó thấy anh làm đẹp quá nên mới nghịch thôi....

_Em ăn gian nhé!Cho chết nè!.

Nói rồi Ken lấy tay quệt mặt nó:

_Anh này, làm mặt em dơ rồi....

_UH thì tại cái tay anh thôi.....

Lại bắt chước cái giọng của nó...

_Anh khiêu chiến đấy nhá!

Nói rồi nó cũng lấy bàn tay lấm lem quệt mặt Ken...2 đứa nó chẳng biết làm gồm hay là phá nữa....Ken chưa bao giờ cười nhiều như thế...đường như ánh sáng đời cậu đã hé mở....là em đó Nhím ạ....

Trên đường về 2 đứa đi qua con đường gồm sứ....

_Chụp ảnh cho em nhé!

_Em có vẽ cũng thích tự sướng nhỉ?

_Em mà....

Rồi Ken đứng bấm máy cho nó...cảnh nó chun môi y như bé con...rồi có tấm nó cười, nụ cười thật rạng rỡ....nhưng tấm ảnh khiến Ken để ý nhất là tấm ảnh chụp nó chăm chú nhìn một bức tranh gốm...có gì đó rất say mê....

_Anh nhờ ai chụp dùm đi...chụp với em một tấm....

_Ok....

Rồi nó với Ken cũng có vài bức ảnh.....nhìn rất đẹp...suốt đoạn đường nó cứ ngắm mãi không thôi, rồi ngồi cười một mình...

_Em làm gì mà vui dữ thế!

_Giờ mới biết anh trông cũng đẹp trai, haha...

_Thế từ trước tới giờ em không nghĩ thế hả?

_Lúc trước chẳng mấy khi thấy anh cười....khó gần lắm..

_Giờ anh dễ gần lắm hả?

_vâng...

_Nhảm rồi, chỉ với em thôi....

_Anh còn đùa nữa....

Nghe Ken nói mặt nó đỏ ửng...nó biết Ken không nói đùa...chỉ với nó Ken mới hay cười như vậy...ai cũng bảo anh lạnh lùng....bản tính cao ngạo không cho phép anh thân thiết với nhiều người...

Hội thi thanh lịch cụm trường đã tới gần, trường nó cử Ken làm đại diện.....Phần thi năng khiếu, Ken đã mời nó tham gia cùng và nó gật đầu.....là một bài hát song ca.....

Hội thi thanh lịch...

Phần thi tài năng....

Sau đây là phần dự thi của thí sinh mang số báo danh 05 Lê bảo Duy....

Ken bước ra sân khấu cúi chào khán giả rồi ngồi xuống bên cạnh chiếc piano....

Khán giả ở dưới như vỡ òa...tiếng cổ vũ hò reo.....Rồi băng rôn Ken is no1, Ken is winner....

Dạo lên khúc nhạc nhẹ nhàng rồi giọng ca trầm ấm vang lên:

Hiding from the rain and snow

Trying to forget but I won't let go

Looking at a crowded street

Listening to my own heart beat

So many people all around the world

Tell me where do I find someone like you girl..

Tới đoạn điệp khúc, một giọng hát trong trẻo vang lên rồi từ sau cánh gà nó xuất hiện với chiếc váy trắng giống như một thiên thần.....

Take me to your heart take me to your soul

Give me your hand before I'm old

Show me what love is - haven't got a clue

Show me that wonders can be true

.....

Nhìn chúng nó ai ai cũng phải ngưỡng mộ....Đây là lần đầu tiên mọi người nghe chúng nó hát...đương nhiên tiết mục thành công hơn mong đợi.....

Tới phần thi ứng xử...mọi người lo lắng nhìn câu hỏi chuẩn bị dành cho Ken.....

_Giữa tình yêu ở quá khứ và hiện tại, nếu bắt buộc phải lựa chọn bạn sẽ chọn gì?

Ken sững sờ trước câu hỏi đó....phải chăng câu hỏi đó dành riêng cho cậu....đã bao lần cậu trăn trở.....nếu một ngày phải chọn Nhím và Linh, cậu sẽ chọn ai???

Nhưng Ken trấn tĩnh được ngay:

_Quá khứ là những thứ đã qua đi, dù có đẹp thì cũng chỉ là ký ức của một thời gian đã qua đi nhưng không bao giờ trở lại...còn hiện tại là thứ đang hiện diện, những thứ mình đang có.....Một người tham lam muốn ôm trọn có thể sẽ mất tất cả.....Một người đã nói “hạnh phúc là biết chấp nhận chôn vùi quá khứ để đón nhận hiện tại” Tôi tin tất cả mọi người ai cũng muốn có hạnh phúc....và tôi cũng không là ngoại lệ....

Tiếng cổ tay rầm rầm.....tiếng hò reo “Ken vô địch”

Bất chợt Nhím khóc, nếu một ngày bắt buộc phải lựa chọn...anh có làm được như thế không???

Giây phút quan trọng nhất của cuộc thi cũng đến:

Giải nhất cuộc thi hôm nay thuộc về Grand school...SBD 05 Lê Bảo Duy...

Khán giả ở dưới vỡ òa.....mọi người lên tặng hoa và chụp ảnh mãi sau Ken mới thoát ra khỏi chỗ đông đúc ấy:

_Sao không lên tặng hoa anh?

_Anh nhiều thế em tặng xong lại bỏ đi, uống lắ.....Nó cười

_Hoa của Nhím làm sao anh vứt đi được....

_Ê Ken!Hóa ra mày ở đây!Ăn mừng chứ?

Ken quay sang hỏi Nhím:

_Em đi cùng bọn anh luôn nhé!

_Thôi anh đi đi, em không muốn đi....

Ken quay sang đám bạn:

_Hôm khác nhé, hôm nay tao có việc....

_Uh, tao hiểu....

_Sao anh không đi cùng họ?

_Đi với anh nhé!

Nó khẽ gật đầu.....

Anh đưa nó ra bờ hồ....Hai đứa ngồi mà bỗng dưng chẳng ai nói câu nào.... có cái gì đó làm cả 2 phải im lặng...

_Nhím ak!

_dạ

_Em biết anh yêu em chứ??

Ken hỏi mà nó không biết nói sao...nó cảm thấy anh rất tốt với nó luôn ở bên bảo vệ nó...nhưng nó không dám gọi đó là tình yêu....nó sợ...sợ anh lại giống Bin...nó sợ lại một lần nữa tan vỡ.....

Nó cứ im lặng, giọng nói của Ken như gió thoảng...

_Anh không biết yêu em từ bao giờ....rất lâu rồi anh không biết yêu ai....chính em đã làm anh cười_nụ cười
tưởng như đã đánh mất....Em đồng ý là người yêu anh nhé??

Nó ngẩng đầu nhìn anh...nhìn vào mắt anh nó biết anh thật lòng nhưng nó không biết đã khép lại được quá
khứ chưa?Với nó, Bin vẫn là một nỗi đau, là cái tên khiến tim nó róm máu....

_Anh biết em chưa thể quên được Bin mà?

_Anh biết!Vì nếu em quên được một người dễ như thế thì em đâu còn là em nữa....Anh sẽ chờ....chỉ cần em
cho anh một cơ hội là được...

Nó không nói gì chỉ im lặng, mọi chuyện quá bất ngờ

_Anh hiểu là em đã cho anh cơ hội nhé!

Ken cười, nó cũng mỉm cười.....Ôm nó vào lòng, Ken thấy nhẹ nhàng như trút đi được gánh nặng...Ken đã
sợ nó từ chối.....

Trên đường về:

_Em thường tới bar đúng không?

_Chỉ khi nào không vui.....

_Em biết con gái mà uống nhiều như thế là nguy hiểm lắm không....

_Biết

_Sao em vẫn đi?Từ giờ đừng đi tới đó nữa.....

_Anh cấm em luôn hả?

_Nếu muốn đi thì rủ anh đi cùng.....

** **

Có tiếng chuông tin nhắn:

“Anh đợi em ở vườn hoa sau trường....hãy gặp anh một lần....xin em đấy”

Là Bin...nhưng không hiểu sao nó không thấy đau nữa.....Bin với nó giờ chỉ như những người xa lạ...gặp nhau
để làm gì chứ?Nhưng thôi, giờ đã bình tĩnh lại thì mọi chuyện cũng nên được giải quyết dứt khoát.....

Nó tới vườn hoa...thấy Bin đã ngồi ở ghế đá.....

_Tìm tôi có chuyện gì.....

_Anh xin lỗi, anh đã sai rồi....

_Anh làm sai chuyện gì?

_Thực ra anh không yêu cô ấy, đó chỉ là sai lầm của anh thôi....Anh không ngờ mình yêu em đến thế...chỉ
khi mất em anh mới thấy em quan trọng đến chừng nào....

_Anh cứ một vết vào tim tôi rồi chỉ một câu xin lỗi là xong sao....hơn nữa, tất cả đã muộn rồi Bin ạ!Sai
lầm của anh thì anh phải chịu trách nhiệm thôi...Chúng ta giờ chỉ là quá khứ!

_Có phải tại Ken không?Em yêu hấn?

Mình có yêu Ken không?không biết nữa....chỉ biết mình đã thực sự quên Bin.....ở bên Ken, mình thấy an
toàn...thấy hạnh phúc....có lẽ là yêu....

_Đúng, tôi đã yêu anh ấy...nhanh hơn tôi nghĩ.....

Nhím quay đi để lại trong Bin sự đau khổ dằn vặt...một phút giây lầm lỡ đã mang người con gái cậu yêu đi
mãi.....

Valentine.....

Với nó hôm nay là một ngày bình thường....Ken không hẹn nó, thấy hơi thất vọng, dù sao cũng là 14/2 mà.....Đã thế được lũ bạn cứ tra vấn mãi

_Tối nay tụi mày đi đâu?

Đang làm bài tập nó ngẩng lên:

_Ai?

_Ở kon này như trên mây ấy.. mày với Ken....

_Đã là gì đâu mà đi đâu...với lại không thấy Ken bảo gì....

_Tên này sao vô tâm thế nhỉ?Có cửa cũng phải dùng cửa máy chứ...cứ cửa tay thế này là hỏng hết.....

_Mà mày yêu rồi thì cửa luôn đi

Cả lũ lại nhao nhao....

_Đúng rồi đấy, giờ thế kỉ 21 rồi, ngại gì nữa.....

_Ôi! xin chúng mày...Cho tao một phút bình yên đi...mà tụi mày không đói hả?Xuống cangtin đi cho tao nhờ....

Khổ thân mấy con bé chẳng hiểu bạn gì hết....đã buồn thế này rồi còn nhao nhao để hỏi....

_Nhím!Nhím....

_Cái gì nữa đây...chúng mày chưa đi hả?

_Xuống sân đi.....cả trường đang bàn tán mà ngồi đây không quan tâm hả?

Nghe tụi nó nói vậy Nhím cũng uể oải đi ra....nhìn ra sân trường....nó bất ngờ khi thấy giữa sân trường là một trái tim lớn được kết bằng hồng nhung....rồi biết bao bóng bay được kết thành chùm ngập khắp sân trường....

Cả trường gần như đổ dồn ra ngoài sân, ai cũng muốn tìm người đã nghĩ ra trò này...chẳng thấy nhân vật chính xuất hiện...lũ con gái thì ồn ào hết biết đứa nào cũng tò mò không biết ai có điểm phúc như thế????Rồi Nhím thấy chuông báo tin nhắn: “Anh muốn được là người duy nhất bảo vệ em, cùng em đi đến cuối con đường...đồng ý nhé?”

Phía trước nó có một chàng trai tay cầm bó hoa hồng tiến tới chỗ nó...Dáng người cao cao ấy, mái tóc màu hạt dẻ luôn rất style, chiếc khuyên bằng kim cương xanh lấp lánh bên tai trái....và nụ cười như thiên thần chính nụ cười ấy đã đánh gục biết bao con tim...anh như hoàng tử bước ra từ câu chuyện cổ tích....Nó không ngờ anh lại nghĩ ra được cách này...và cũng không ngờ...tất cả chỉ là vì nó....

Anh giờ đây đang đứng trước nó, nụ cười bừng sáng:

_Trả lời anh đi chứ?

.....nó mỉm cười...gật đầu....

Nó cầm bó hoa mà nước mắt lại rơi....anh lấy tay lau cho nó:

_Người đâu mà nhiều nước mắt thế...sau này anh sẽ không bao giờ để em phải khóc nữa!

Anh ôm chặt nó.....cứ như thế thời gian như dừng lại.....

Sân trường vẫn đông...nhưng nó chẳng để ý nữa...giờ đây nó chỉ thấy Ken mà thôi.....

Tan học, Ken đợi nó ở cổng....

_Đi ăn nhé?

_Không

_Thôi mà anh đói rồi.....

_Về nhà em đi, em nấu cho....

_Ăn được không đấy?

_Anh kỳ thật đấy!Không chết đâu.....

_Thật ak?

_Thế anh có muốn về không?hay để em đi một mình?

_Đương nhiên rồi...người yêu anh bao giờ cũng là nhất....được chết trong tay em, anh cũng yên lòng....

.....

Nhà Nhím:

_Anh có thể ngồi phòng khách hoặc lên phòng em.....em làm bữa trưa....

_Anh ngồi đây nhìn em làm.....

Dù là một tiểu thư chẳng bao giờ phải lo chuyện tự nấu nướng nhưng Nhím lại thích nấu ăn...những khi rảnh nó thường tranh thủ vào bếp học....nên với nó một bữa trưa là chuyện nhỏ như con thỏ....

Rồi từ đằng sau, Ken ôm chầm nó:

_Nhìn em nấu ăn yêu lắm biết không?

_Anh kỳ thế....người ta nhìn kìa....

_Kệ họ....

Má nó ửng hồng....sự ngại ngùng thoáng qua.....

Một lúc sau, bữa trưa cũng xong...bàn ăn cũng khá đầy....

_Ủa!Em nấu ăn cũng được đó.....

_Giờ anh mới biết ak?Em đã bảo rồi.....

_giỏi ha?

_sure.....

Sân thượng.....

Tầng trên cùng nhà nó có một căn phòng làm bằng kính.....bên ngoài vẫn còn một khoảng sân khá rộng, nó đặt trên đó một chiếc bàn gỗ cùng 2 cái ghế tựa...nó thường lên đây ngắm sao.....ngồi trên cao ngắm nhìn thành phố về đêm thực sự rất bình yên.....đây cũng là chỗ trốn tránh của nó...khi buồn hay khi vui cũng chỉ một mình.....nhưng hôm nay nó đã đưa Ken tới đây.....

_Nơi bí mật của em hả?

_Vâng.....đẹp anh nhỉ?

_Em thích ngắm sao lắm ak?

_Mỗi ngôi sao là một câu chuyện....anh biết không?Ngày nhỏ em từng nghĩ mình sẽ hái sao đấy.....

_Anh hái xuống cho em nhé!

_Anh đùa ak?

_Thật....

Rồi Ken giơ tay lên cao, nắm chặt vào rồi bảo nó:

_Vì sao sáng nhất đã được hái xuống....

Nhím cười.....

_Em không tin hả?

Ken từ từ mở tay ra.....trong đó có một ngôi sao xanh.....nhưng bằng đá quý....

_Anh kỳ thật đấy....

_Anh đã bảo mà.....tặng em đấy.....

_Đây là kim cương xanh Casmia mà?_nó reo lên sung sướng_Sao anh có nó.....em thích loại đá quý này nhưng ngay cả công ty ba em cũng không có.....người ta đã ngừng sản xuất nó hơn 100 năm rồi mà.....

_Anh biết em thích.....nên đã cố tìm ra nó.....

_Càng ngày em càng nghĩ không hiểu có chuyện gì anh không thể làm nhỉ?

_Điều duy nhất anh không thể làm là để một cô gái nói yêu anh....

Nhím vờ như không hiểu:

_Ừa?Cô gái nào mà đại vậy ha?Nhìn anh đẹp trai thế này, lại còn tâm lý, không yêu thì phí thiệt há!

Nó cười nghịch ngợm nhưng nhìn Ken thì méo xệch....Bất chợt nó nhướn người, đặt vào má Ken một nụ hôn rồi khẽ nói:

_Em yêu anh, ngốc ak!

Rồi vội quay mặt đi....đôi má đã đỏ ửng.....

Ken kéo nó dựa vào vai mình....Nó nghe thấy tim đập rộn ràng....tình yêu ấy đến nhẹ nhàng nhưng đã đủ để nó quên đi được những vết thương trong quá khứ....vốn dĩ không nghĩ là có thể yêu ai lần nữa nhưng Ken đã đến và để trái tim nó lại loạn nhịp.....

_Giờ em chỉ cần có anh thôi, đừng xa em nhé!

_Càng ngày em càng dễ thương đấy!Thế này anh phải làm sao??

Ken lấy sợi dây chuyền đeo lên cổ nó:

_Sợi dây này sẽ giúp anh giữ em mãi....

Sáng hôm sau....

Nó đến trường và khẽ hát.....nụ cười ấy rạng rỡ biết bao....nó lại trở về là Nhím trước kia...

_Ừa!Vui vậy!

_Tao mà, lúc nào chẳng vui....

_Phải mà mày không đấy?

_Ừa!Kái gì trên cổ kia?

_Đẹp không?

_Đây là casmia mà?

_Uh.....

_Mày điên cuồng vì không tìm được nó...giờ sao có được?

_Nhìn mặt mày là biết, Ken tặng ak?

_Uh.....

_Sướng dữ.....thế này thì phải khao bà con đi....

_Khao gì?

_Thì mày tìm được chân mệnh thiên tử rồi còn gì.....

_Đơn giản...nhưng không phải tao khao.....Ken mời cả hội đi ăn....

_Uay, sướng!thế mà không nói sớm...để tụi này phải đòi.....Chúng mày tìm chỗ nào đất đất nhé rồi tiện thể để bụng ăn một thể.....

_Chúng mày được người ta mời cũng phải biết điều chứ!

_Mày lo hần chấy túi hủ hả?Đồ trọng tình khinh bạn...

Lũ chúng nó ham hồ thế là cùng....Nhím thật vui vì luôn có lũ yêu quái ấy bên cạnh....

Tan học...Ken đợi nó ở cổng:

_Đi đâu đây mấy tiểu thư?

_Chỗ nào cũng được hủ anh?

_Đương nhiên.....

_Nhưng có người lo cho túi tiền của anh đấy!

Tụi nó cười rúc rích....Ken nhìn Nhím mắng yêu:

_Em này, mình là chủ phải tùy ý khách chứ?

_Kinh....đến thế cơ....

Mấy con nhỏ ấy vẫn hồn nhiên như cô tiên thế....

_Các em yên tâm....ví của anh hiện giờ vẫn chưa do Nhím quản.....

_Lại được anh nữa....còn hùa với chúng nó chọc em ak!!

Cả hội kéo nhau lên xe thẳng tiến tới nhà hàng Pháp....

Nhà Nhím.....

_Đi ra ngoài với anh nhá!

_Đi đâu hủ anh?

_Sinh nhật bạn anh....

_Em đi kỳ chết....

_Ai cũng đi cùng người yêu...bộ em định bắt anh đi một mình hủ?

_Nhưng em ngại lắm

_Có anh rồi lo gì....

_Thế đợi em chút...em lên thay đồ...

Nói một chút nhưng đến cả tiếng sau Nhím mới xuống....Nó mặc chiếc váy quây trắng, bên ngoài khoác áo choàng lông đen, mái tóc nâu dài được uốn xoắn nhẹ....

_Thế nào hủ anh được không?

Ken nhìn nó một lúc...giả tảng suy nghĩ....

_Em thế này thì tụi nó ghen anh chết....

_Anh này, chỉ trêu em thôi....

Ken dừng xe trước một nhà hàng lớn ở đường chùa Bộc...

_Ê tụi tao ở đây....

Ken dẫn Nhím vào...ở đây bật nhạc lớn quá....

_Hi.....

_Người yêu xinh quá đấy, giới thiệu đi....

_À, Quỳnh người yêu tao.....chúng mày có thể gọi là Nhím....Còn đây là Tuấn, Phong, Khôi...lũ bạn trí cốt của anh đấy....

_Chào các anh...rất vui được làm quen....

_Chào em....Mày sướng quá đấy...người yêu tụi tao chạy theo xa.....

Ken cười....nó thì ngượng gằn chết.....

Vào trong nó thấy còn 3 cô bạn trong đó...chắc là người yêu của 3 người kia....

_Chào các bạn....

Mấy cô nàng kia cũng chào nó...một lúc sau...một cô gái hỏi nó:

_Bạn học trường nào vậy....

_Mình học Grand school....

_Mà nhìn sợi dây chuyền của bạn lạ quá nha....hàng độc ak?

_Uhm...của anh Ken...

_Bạn thật là hạnh phúc....

Câu chuyện chỉ nhạt nhẽo như thế....nó chán nhưng chẳng biết làm gì....Một lúc sau, dường như Ken thấy vậy vội xin phép lũ bạn về trước....

_Sao anh vội thế?

_Nhìn em mệt quá rồi.....xin lỗi đáng ra anh không đưa em tới nơi này....

_Anh nói gì vậy?Sao em để anh đi một mình được.....chỉ là em thấy hơi lạ thôi...chắc mấy lần nữa là quen ha anh?

.....

Nhà Ken....

_Thưa cậu chủ có cô Quỳnh đến ạ!

_Chị bảo cô ấy đợi tôi chút....

Nhím nhìn nhà Ken...rộng nhưng lạnh quá....giống hệt nhà nó...phải chăng cuộc sống của những người như chúng nó đều thế này ???

_Chị ơi, phòng anh Ken ở đâu ạ?

_Tầng 2, phòng cạnh cầu thang cô ạ.....

Nó đi lên, thấy phòng chỉ khép hờ.....hình như Ken đang tắm.....Bước vào căn phòng....ngăn nắp và sạch sẽcăn phòng được sơn màu chanh nhè nhẹ dễ khiến người ta thấy thoải mái....nó đến bên chiếc piano...định dạo một khúc nhưng nó thấy một cái khung ảnh bị úp xuống...nó cầm lên xem....là cô ấy....cô gái nó đã thấy trong tấm hình ở ví Ken.....phải chăng đó là Linh....nó thấy đau.... không biết đến bao giờ mình mới thay thế được cô ấy...liệu trong tim Ken đã thực sự có nó....

Ken đi ra nhưng nó không biết....ôm chằm nó từ đằng sau.....anh khẽ nói thầm vào tai nó:

_Lên đây khi nào vậy....

Vô thức nó nói hơi nghèn nghẹn:

_Bộ căn phòng này có gì bí mật sao?

Ken thấy tay nó đang ghì chặt cái khung ảnh....

_Chẳng còn là gì nữa đâu em....

_Nhưng hình như căn phòng này chỉ có mỗi tấm ảnh này thôi....trong ví anh...và biết đâu cả trái tim anh nữa.....

Nó khóc.....

_Anh xin lỗi...anh không nghĩ đến cảm nhận của em...tất cả đã qua rồi mà....

_Nếu một mai cô ấy quay về, anh sẽ chọn ai?

Lại một lần nữa...Ken buộc phải trả lời câu hỏi đó....nhưng không hiểu sao trước mặt Nhím anh không thể nói rõ ràng được....

_Cô ấy sẽ không trở về đâu...em đừng nghĩ nhiều....

Nó hiểu Ken không muốn nói dối nó...trong tim anh ấy vẫn có cô gái kia...còn nó chỉ là người mới đến làm sao có thể thay thế được??Vô thức nó dạo một bản nhạc..... “người đến như trong cơn mơ hạnh phúc trôi qua bất ngờ...cuộc tình đó nơi đây cho ta yêu thương đợi chờ.....” Và nó hiểu nếu ngày ấy đến người ra đi sẽ là nó....

Phá tan không khí im lặng....

_Đi chơi nhé anh!Em muốn đi mua đồ.....

_Uh...anh đi lấy xe....

_Xe máy anh nhé...tự dừng muốn hứng gió....

Nụ cười nó rạng rỡ...nhưng ai biết sau nụ cười ấy là sự bất an về tương lai tình yêu của tụi nó....

4. Chương 4

Grand shool...căng tin.....

Từ ngày yêu nhau, Ken luôn là người đi xếp hàng mua đồ ăn cho nó...rồi ngồi cùng hội chúng nó khiến bao nhiêu người ganh tỵ với Nhím...nó dường như có được tất cả....

_Chào Ken, em ngồi cùng được không???

Ken ngẩng lên và không nói gì còn chiếc thìa trên tay nó thì rơi xuống đất....là cô ấy.....cô ấy đã trở về....Nụ cười ấy, giống hệt nó...

Cô ấy thản nhiên ngồi xuống....không ai nói gì....bàn ăn nặng nề quá.....Nó đứng lên:

_Mọi người ăn tiếp nhé....mình xong rồi....

_Đã ăn đâu mà em đứng dậy_Ken giữ tay nó....

_Em xong rồi....

Nó bỏ đi, tay khẽ lau khô một giọt nước trên khóe mắt...Nhìn vào mắt Ken nó thấy anh đau khổ....anh dần vật nhưng vẫn ngập tràn yêu thương....nó biết anh vẫn còn yêu cô ấy.....

Nó bùng một tiết học.....lên sân thượng...tùng cơn gió khẽ tạt ngang khóe mắt....đau....nó không ngờ hạnh phúc của nó ngắn ngủi như thế...tất cả chỉ là một giấc mơ...

Vô thức nó xuống vườn sau....khu vườn trồng toàn hướng dương....có lẽ ai đó rất thích ánh sáng....nên cố tình trồng loại hoa này....nó sống lại, bóng dáng 2 người làm nó chú ý...

_Sao em về đây....

_Em tìm anh....

Ken cười khẽ....nụ cười châm biếm:

_2 năm trước người ra đi là em...2 năm sau em có thể quay lại để nói câu đó sao?

Rồi bất chợt cô gái ấy nhưn người hôn Ken của nó...

Nó đau lắm....nước mắt cứ thế rơi.....nó không thể tiếp tục ở đây nữa..nếu không nó sẽ ngất mất...nó vội vàng bỏ đi....

Ken đẩy cô gái ấy ra:

_Anh xin lỗi...anh có người yêu rồi....

_Anh Ken....anh dối em đúng không?Sao anh có thể....

_Anh không lừa em....em đã là quá khứ rồi....

Ken quay đi....nhưng đâu biết rằng đã để lại cả 2 trái tim tan vỡ....

Ken tìm nó nhưng nó cố tránh mặt.....nó về sớm không đợi Ken ở cổng trường nữa.....nó không thể đối mặt với anh lúc này được....

Nó lại tới bar...rất lâu rồi nó không đến chỗ ấy...nó đã hứa với Ken nhưng giờ thì không cần nữa.....

Nó cứ uống, uống như lần trước chia tay Bin...nó biết Ken sẽ không đời nào bỏ nó nhưng nó không thể nào ích kỷ được.....

Một bàn tay giật lấy chai bia của nó rồi lôi nó đi.....Nó biết là ai...ra đến cửa:

_Sao em lại tránh anh rồi ra đây hả?

Nó vùng tay ra khỏi Ken....

_Anh kệ em....anh về với cô ấy đi...em không sao.....

_Em nói thế mà nghe được ak?Anh là gì của em mà em bảo anh về bên người con gái khác.....????Em nói đi...

Nó lấy tay bịt tai lại....

_Em không biết!!Một lần là quá đủ rồi....em không muốn.....anh cứ đi đi....

_Nếu hôm nay em để anh đi, chúng ta sẽ hết thật đấy!

_Em xin lỗi.....

Rồi nó chạy đi...mặc kệ Ken đứng đó...em xin lỗi

Chính em đã đẩy tôi đi, em không tin vào tình yêu của tôi..... em có biết như thế cả 2 ta đều đau khổ rồi em sẽ phải hối hận không Nhím???Ken lặng đứng nhìn bóng dáng nhỏ bé của nó lẩn vào màn đêm....

Nó vẫn đi học bình thường nhưng nó không hay nói hay cười...bạn bạn nhìn nó ái ngại...Ken cũng không tìm nó....Đã có lần gặp mặt nhưng rồi cả 2 đều lặng lẽ đi qua nhau....

5. Chương 5

Hà Nội một đêm mưa...

Nó lững thững thả từng bước chân trên phố dài....không trú mưa...mưa làm nó thoải mái hơn chẳng...nó đến trước cổng nhà Ken...bấm chuông.... Người giúp việc ra mở cửa...rồi vội vàng gọi Ken xuống.....Nhìn thấy nó ướt như chuột....

_Sao em lại thế này....thấy mưa phải tránh chứ?Nhỡ cảm lạnh thì sao?

Nó cười và Ken cũng không ngờ lại lần nữa nhìn thấy nụ cười của nó....

_Để tỉnh lại một chút thôi mà...em không sao đâu...hắt...xì

_Anh đã bảo mà...Lên phòng tắm đi, anh bảo người tìm quần áo cho....

_Bộ quần áo của anh hả?

Ken véo mũi nó:

_Ngốc ak!Quần áo của chị Mai...chị ấy sang Mỹ rồi nhưng đồ thì vẫn có ở nhà...

_May dữ ta.....

Tắm xong, nó sang phòng của Ken.....

_Cho em ở đây nhé!Hôm nay thôi.....

Ken thấy nó lạ lạ, chính nó đã tránh mặt anh sao giờ lại tới đây và coi như không có chuyện gì, coi như không biết sự trở về của Linh.....không hiểu sao nó lại như thế???

Lại gần chiếc piano....

_Em hát anh nghe nhé!

_Uh....rất hân hạnh!_Ken nhún vai...

Bàn tay thon dài của nó nhẹ nhàng lướt trên phím đàn, từng giai điệu vang lên:

Mai em đi rồi anh có vui?

Mai em xa rồi anh có buồn...

Xin được giữ cho nhau ngọt ngào này đến mai sau....

Dẫu khi không còn nhau nữa.....

Yêu thương bây giờ đã vỡ tan

Đôi ta bây giờ quá trái ngang

Thiên đường yêu ngày nào giờ đã vỡ trong mơ

Lối xưa không còn nhau nữa....

Hãy nói đi người ơi

Đừng làm lệ vương khóe mắt

Nói đi người ơi dù là ngày mai xa cách

Vì em quá yêu nên đã không thể quay lại

Mong anh bình yên luôn được hạnh phúc

Người bước đi thật xa lòng này dường như tan nát

Trái tim em giờ đây đã không lối thoát

Xin hãy thứ tha một lần vì lòng em giờ đây nào có vui khi biệt ly...

_Sao em hát bài buồn thế?

_Hay mà anh!Em thích bài này.....

Bỗng nó ngập ngừng...

_Nếu có một ngày em rời xa anh...

_Thì anh sẽ yêu người khác chứ sao!!!

_Anh nói thật ak?

_Uh, thế nên em chớ có dại dột...em đi vòng quanh trái đất cũng không tìm được ai bằng anh đâu....

_Uh ha!Làm sao em có thể tìm được người khác như anh.....

“Mong là thế....em đi rồi anh phải hạnh phúc nhé.....”

Nó mỉm cười rồi thiếp đi trong vòng tay anh.....Hãy để em gần anh một lần cuối:

_Cứ để em thế này anh nhé!Em ngủ đây....

Ken đặt nó xuống giường rồi nằm xuống cạnh nó.....

Ken thấy Nhím khẽ mỉm cười.... “thiên thần của anh....làm sao anh có thể sống thiếu em được...ngốc quá.....!!!”

Sáng hôm sau khi thức dậy Ken đã không thấy Nhím bên cạnh mà chỉ thấy một bức thư để đầu giường....

“Anh ak!!

Khi anh đọc lá thư này, là lúc em đã thực sự đi ra khỏi cuộc sống của anh..

Em là người quá may mắn khi được anh yêu và được yêu anh.....khoảng thời gian qua với em là những ngày tháng đẹp nhất...em sẽ mãi giữ nó trong trái tim.....

Người em yêu là anh và chỉ có mỗi anh mà thôi.....

Càng yêu anh em càng không thể ích kỷ....không thể cứ mãi giữ anh bên mình.....

Từ trước tới giờ hình như em chưa bao giờ thay thế được cô ấy....

Nhưng em vẫn cố gắng, cố gắng thật nhiều để anh yêu em hơn nữa....

Giờ phút cô ấy quay trở lại cũng là lúc em biết em sẽ mất anh mãi mãi...

Em biết anh sẽ không bao giờ bỏ rơi em.....dù cho anh có đau khổ.....

Nên em quyết định ra đi.....để anh không còn vướng bận gì với em nữa....

Hãy về bên người anh yêu.....

Và luôn mỉm cười nhé.....anh cười đẹp lắm biết không???

Cứ coi như vì em.....

Ở nơi xa em sẽ chúc anh luôn hạnh phúc.....

Đừng quên em anh nhé....cứ cho em một góc nhỏ trong trái tim anh là đủ....

Số phận thật quá tàn nhẫn đúng không anh?

Lại để em mất anh lần nữa....

Giá như em quen anh trước cô ấy....

À không!

Giá như em đừng để lạc mất anh.....

Anh có nhớ cô bé ở Đà Lạt không?

Bé Nhím 3 tuổi đã để mất Ken....

Thì 14 năm sau....Nhím cũng không giữ được Ken.....

Hình như mình có duyên nhưng không có phận

Phải chăng đó là định mệnh?

Hãy nhớ lời hứa với em....anh phải hạnh phúc....

Yêu anh

Ken thả mình xuống giường, hóa ra hôm qua là lần cuối Nhím ở cạnh anh, Nhím ơi sao em làm thế với anh???Em tàn nhẫn lắm biết không?Sao anh có thể yêu ai khác....

Nội Bài....

“Chuyến bay Hà Nội-NewYork sẽ khởi hành trong vòng 30 phút nữa....”

_Tao sẽ nhớ chúng mày lắm!!

_Con diên!Mày đi kiểu gì mà vội vàng thế?Mày chạy trốn hả?

Nó chỉ cười....

_Không báo cho Ken ak???

_Anh ấy biết tao đi chỉ là không biết tao đi đâu thôi.....

_Sao mày ác thế?

_Tao....cũng không có cách nào khác.....tao phải có lỗi với anh ấy thôi.....nó òa khóc....

_Thôi tao đi đây, chúng mày ở nhà có tụ tập gì thì gọi tao với nhé!!!

Nó xách vali vào phòng cách ly.....

“Alo, anh Ken hả?Nhím chuẩn bị đi rồi....chuyến bay 10h đến NewYork....Anh có muốn gặp nó lần cuối?”

Ken vội vàng đến sân bay.....đường tắc những chiếc xe nối đuôi nhau nhích từng chút một.....anh chỉ biết xuống xe chạy thật nhanh...với mong ước nhỏ nhoi là giữ được Nhím lại.Ken cứ chạy mãi chạy mãi, mồ hôi chảy dài trên má.....Nhưng không kịp rồi...đến gần sân bay, 10h, anh chỉ thấy chiếc máy bay vút lên trời....chiếc máy bay mang người con gái anh yêu đi mãi.....

Ken khụy gối: “Em đi thật sao Nhím???”

Em đi mang theo cả trái tim anh đi mất!Anh sẽ phải sống sao đây???

.....Anh hận em.....

Trên máy bay, Nhím cứ ngắm mãi sợi dây chuyền có ngôi sao xanh...nó vẫn giữ sợi dây cũng như vẫn trân trọng tình yêu ấy...mãi mãi....Em đi anh nhé!Anh hãy về bên cô ấy.Hãy để tất cả những kỷ niệm của chúng ta chỉ còn là ký ức.....em ra đi để giữ lại anh trọn vẹn trong quá khứ nơi mà anh chỉ là của riêng em, để tình yêu của mình mãi vẹn nguyên cùng thời gian năm tháng....Trái đất vẫn cứ quay, mình vẫn phải sống tiếp....Em biết sẽ không bao giờ tìm được người nào như anh.....nhưng một ngày nào đó, khi tìm được một người yêu em như em đã yêu anh, em sẽ trở về.....Còn anh nhất định phải hạnh phúc.....

6. Chương 6

7 năm sau:

Tin tức:

Tập đoàn đá quý RUBI sẽ tổ chức họp báo giới thiệu sản phẩm mới....thông tin sản phẩm vẫn được giữ bí mật....nhà thiết kế của sản phẩm lần này là cô Trịnh Như Quỳnh, trưởng phòng thiết kế đồng thời cũng là người thừa kế của RUBI....

Trụ sở chính RUBI....

Chiếc xe hơi đỗ xích trước cổng công ty, phóng viên, nhà báo vội bủa vây lấy cái xe đó, đèn flash nháy liên tục...ai ai cũng có vài câu hỏi....Từ trong xe, một cô gái trẻ bước ra, xinh đẹp, quý phái....Cô gái chỉ mỉm cười rồi lạnh lùng đi vào trong sảnh họp báo, không trả lời bất cứ câu hỏi nào....

Đại sảnh.....

_Xin mời các bạn ổn định cuộc họp báo của tập đoàn RUBI chính thức bắt đầu.....Sau đây là video giới thiệu sản phẩm: “Sản phẩm mang tên Tinh Vân được thiết kế với 2 phần chính...chiếc vòng tay được làm từ bạch kim với những vòng khuyết hình sao và chiếc khuyên tai bằng kim cương xanh....sao sáng nhưng sẽ thật rực rỡ nếu bên cạnh chiếc khuyên tai bằng đá quý....Hai phần kết hợp với nhau tạo nên một vẻ đẹp

lung linh huyền ảo....Nhưng nếu tách rời nhau, mỗi thứ sẽ vẫn tồn tại độc lập.....Ý nghĩa đằng sau của thiết kế này là sự tương trưng cho những người đang yêu...Cô gái như sao, chàng trai như viên đá quý kia...thanh cao, cùng tỏa sáng...nhưng khi 2 người đến với nhau, vẻ đẹp ấy càng tăng lên gấp bội, cũng thể hiện được sự gắn kết sâu sắc giữa hai người....và một điều nữa, nếu mai này lỡ phải xa nhau thì mỗi người luôn nhớ về người kia cũng như tình yêu ấy, mãi mãi không thay đổi....”

Cả hội trường vỗ tay...một ý tưởng lạ và táo bạo.....

_Mọi người có thắc mắc gì xin đặt câu hỏi, cô Quỳnh sẽ đích thân trả lời quý vị.....

_Tại sao cô lại để tên chiếc vòng là tình vân?

_Tình vân là một đám mây đẹp, rực rỡ nhưng cũng rất nguyên sơ.....Cũng giống như tình yêu thưở ban đầu:trong sáng, không chút suy tư....Hơn nữa thiết kế của chiếc vòng cũng như sao với mây...luôn gắn bó với nhau...

_Đây là một ý tưởng rất độc đáo..cô đã thiết kế nó trong bao lâu kể từ khi hình thành ý tưởng...

_Ý tưởng này đến với tôi trong những ngày học ở Mỹ, tôi muốn sự trở về của mình được đánh dấu bởi 1 thành công...

_Nhiều người nghĩ rằng đằng sau thiết kế này là một câu chuyện....?

Nhím không biết trả lời sao với câu hỏi này nữa...Có lẽ thiết kế này là việc duy nhất cô có thể làm để níu giữ những kỷ niệm về tình yêu ấy...ngôi sao anh tặng và chiếc khuyên nhỏ xíu luôn lấp lánh trên tai anh....Người ta nói thời gian là cách tốt nhất để xóa mờ mọi yêu thương và đau khổ nhưng đã 7 năm nay mọi thứ đâu có khác đi...vẫn không thể nào quên...đôi khi những kỷ niệm ấy còn trở về mãnh liệt rõ nét làm nó nhớ anh da diết....Tình yêu ấy chưa bao giờ phai mờ....chính vì thế nó không dám về Việt Nam...nó sợ phải gặp anh...sợ thấy anh hạnh phúc bên cạnh một người khác.....

_Vâng, một câu chuyện tình yêu....

_Cô có thể nói rõ hơn...

_Câu chuyện về một cô bé trung học và một anh khóa trên..đẹp nhưng rất buồn.....sau cùng là lời chia tay, tôi muốn thay cô bé đó giữ lại chút ký ức trong sáng của tuổi học trò....vì tôi biết quyết định ra đi của cô bé đã làm cả hai rất đau....

_Nghe cô nói thì có vẻ đó là câu chuyện của cô...

_Xin lỗi đây là buổi ra mắt sản phẩm xin phép tôi không trả lời câu hỏi này....

Mọi người ồ lên vì không có câu trả lời rõ ràng nhưng sự thật thì tất cả bọn họ có lẽ đều hiểu...

_Về tập đoàn với vai trò trưởng phòng thiết kế, cô có nghĩ tới những lời đồn về việc cô được giao chức vụ này là do cô chính là người thừa kế?

_Chính anh cũng nói đó là lời đồn...tôi tin mình đủ năng lực để dẫn dắt phòng thiết kế

Cảm ơn tất cả các bạn đã đến dự buổi ra mắt hôm nay...chúng tôi xin công bố buổi họp báo kết thúc....

Nhím mệt mỏi lên phòng, cả một buổi trả lời phỏng vấn là quá đủ...Nhím giờ đã khác trước nhiều...cũng đúng thôi, 7 năm đâu ai giữ được những giây phút hồn nhiên mãi.....

7. Chương 7

Sáng hôm sau....

Trên tất cả các tờ báo về trang sức đều đăng bài về sản phẩm mới của RUBI....sản phẩm thu hút được khá nhiều sự quan tâm và được đánh giá có khả năng sẽ độc chiếm thị trường trong một thời gian dài.Bên cạnh đó cũng có những tờ báo tò mò về người bí mật đằng sau câu chuyện tình ấy....

Tháng sau.....

“Tình vận” mang lại thắng lợi không ngờ...nó dẫn đầu các bảng xếp hạng tiêu thụ trang sức...và nhận được đơn đặt hàng từ nhiều công ty nước ngoài... thành công hơn dự kiến của nó....

Cốc cốc....

_Vào đi...Trang ak!

_Tối chị có hẹn gì không?

_Chị không....sao em?

_Có một nhà hàng vừa khai trương, đồ ăn được lắm...chị em mình đi nhé....

_Sẵn sàng thôi....

Trang là trợ lý phòng thiết kế, ít hơn nó 1 tuổi, hai chị em khá thân thiết....lại hợp gu nên thường cùng đi chơi với nhau...

_Xong việc đỡ quá chị ạ!

_Uh, chị cũng mệt gần chết may mà xong rồi....

_Thành công như thế này, có thưởng không hả chị?

_Chắc có...chị không rõ lắm.....

_Ê, rẽ trái chị.....

Hai đứa dừng lại trước một nhà hàng Trung Hoa...Nhà hàng chuyên về các món lẩu.....nhà hàng được bài trí khá tinh tế....

Sau khi gọi đồ ăn nó ngồi nhìn mọi thứ....

_Đẹp chị nhỉ?

_Uh, rất nhẹ nhàng.....

_Mà cho em hỏi điều này nhé!

_Uh

_Sao không bao giờ thấy chị nói về người yêu nhỉ?

_Tò mò đúng không?

_Vâng_Trang cười nghịch...

_Chị không có người yêu...

_What?Chị nói thật ak?

_Chị có nói dối em bao giờ chưa?

_Chắc không ai lọt vào mắt xanh của chị....

_Chị ế rồi thì có....

_Xí, như em mới ế chứ, chị thì nói một tiếng bao nhiêu chàng xin chết.....

_Chị chỉ muốn một chàng xin chết....mà có ai đâu.....Nó cười...

Thật sự không ai có thể thay thế được người ấy...nếu quên được, nó đã hạnh phúc....từ chối rất nhiều người....nhưng không ai biết lý do...mọi người vẫn nghĩ nó chẳng kiểu đại tiểu thư...kệ, nó chẳng quan tâm....

_Chị chị...

_Hả?

_Chị nhìn anh chàng kia kia.....người đâu mà đẹp trai thế...nhưng hình như có chủ rồi....

Nó cười cô bé lúc nào cũng hồn nhiên....nhìn theo, nó sững người...anh.....còn cô gái bên cạnh...không phải Linh.....Anh trông chừng chắc hơn, phong thái tự tin và vẫn luôn thu hút được mọi cái nhìn....vẫn toát lên vẻ cao ngạo nhưng có vẻ gì rất cô độc....Bất chợt, 2 ánh mắt gặp nhau...nó vội nhìn sang chỗ khác....

_Chị, anh ta đang tới chỗ mình....

_Chào em, lâu quá rồi.....Ken đã tới trước mặt nó.....

_Chào anh, anh khỏe chứ? _một câu hỏi hết sức xa cách....

_Anh vẫn ổn....Anh có thể ngồi cùng được không....

_Mời anh ngồi _nhỏ Trang nhanh nhẩu.....Nó thừa nhìn thấy cái nhìn sắc lẹm của Quỳnh nhưng cứ giả vờ không biết....

_Anh cứ ngồi nếu cô ấy không thấy phiền.....

Ken nhìn sang cô gái....

_Được không em?

Cô gái khẽ dạ một tiếng....

_Chị Quỳnh giới thiệu đi....

_Anh Duy học cùng trung học với chị.....Còn đây là Trang trợ lý của em....

_Rất vui được gặp anh....

_Anh cũng thế...

Con nhỏ này cứ như gặp ngôi sao điện ảnh không bằng.....

_Đây là bạn gái anh à? _Trang hỏi Ken...

_Uh, Mai bạn gái anh.....Còn đây là Quỳnh....

_Chào bạn...

Nó khẽ gật đầu....

Từ nãy tới giờ Quỳnh không nói gì.....nó cứ nghĩ Ken sẽ quay về với Linh nào ngờ.....

_Quỳnh học chung với anh Duy cấp 3 à? _Cô gái tên Mai giờ mới lên tiếng....

_Uh....

_Thế Quỳnh biết ngày xưa anh Ken yêu ai không?Mình thấy bạn bè anh ấy nhắc hoài...

Nó cười nhẹ:

_Thế thì bạn phải hỏi anh ấy chứ sao mình biết được?

_Anh ấy không chịu nói...

_Sao trước mặt bạn anh mà em cứ nói chuyện riêng vậy?Ken nói với Mai bằng giọng rất nhẹ nhàng..giọng nói trước kia chỉ dành cho nó....

_Em xin lỗi....cô bạn nhìn ỉu xìu....

_Em về bao giờ?

_Em mới về được 2 tháng....

_Mọi người ăn đi, từ từ nói chuyện cũng được mà.....

Không khí như trùng xuống....đáng ra đã có bữa ăn ngon..nào ngờ.....

_Bạn ăn đi _Mai gấp cho nó con sò.....

Nó ái ngại nhưng bỏ ra thì hơi bất lịch sự nên đành miễn cưỡng tách vỏ.....Bất chợt Ken gặp con sò sang bắt anh....

_Anh kỳ thật, sao lại lấy của Quỳnh.....

Ken không nói gì, chỉ ngồi ăn...

_Xin lỗi, mình không ăn được sò.....

Nó nhớ có lần 2 đứa đi ăn, cũng là món sò....nó sợ Ken buồn nên cố ăn, ăn xong một lúc thì mẩn đỏ hết người.....Nhìn Ken xót xa mà nó lại càng áy náy.....Sau hôm ấy anh đến nhà nó, hỏi quản gia xem nó không ăn được những gì.....vì anh biết tính nó, chẳng chịu nói ra bao giờ.....đã 7 năm rồi, anh vẫn nhớ...Hai người kia nhìn nhau ngạc nhiên....nó chẳng nói gì nữa.....Ken quay sang Mai:

_Em ăn gì?

Trang vội xen vào:

_Anh Duy lạ thật đấy, bạn gái thích ăn gì không biết mà lại biết chị em không ăn được thứ gì....

Rồi Trang dừng lại khi thấy ánh mắt của Quỳnh.....Bữa ăn trôi qua một cách miễn cưỡng...thỉnh thoảng là Trang và cô bạn kia nói hoặc Ken nói với cô gái đó...

_Xin lỗi Quỳnh, đến giờ bọn anh phải đi rồi...

_Không sao, anh cứ đi trước đi....

_Chào 2 em.....

Nó ngồi lại một chút rồi cũng ra về....Thanh toán xong nó quay đi thì có tiếng gọi lại:

_Xin lỗi, có khách hàng nhặt được chiếc ví này....Trong đó không có số điện thoại của người mất...mà chỉ có một tấm ảnh....

_Vâng, thì có chuyện gì ạ?

_Đây phải ảnh của chị không?

Nó nhận lấy chiếc ví....là tấm ảnh của nó....

_Chắc là người quen của chị...phiền chị trả lại người đó dùm....

_Vâng, cảm ơn anh.....

Trên đường về, nó không nói gì...Trang cũng thấy thế, nên ngập ngừng....

_Có chuyện gì em hỏi đi....

_Anh ấy có phải là bạn học của chị không?

_Uh....

_Chỉ là bạn học?

_Uh..

_Thế tại sao người yêu anh ta thích gì không biết mà lại biết chị bị dị ứng với sò?

_Chị không biết...

_Chị giấu em...còn chuyện tấm ảnh nữa em sẽ chẳng bao giờ để ảnh của một người bạn học vào ví đâu....có phải là người yêu trước kia của chị không???

_Em đừng đoán mò....không có gì đâu.....

Về nhà, thả mình xuống giường...mọi thứ như quay cuồng trong đầu nó...quá khứ, hiện tại rồi tương lai sẽ ra sao?Nếu ngày ấy nó không bỏ đi.....7 năm qua nó cứ nghĩ không biết anh sống thế nào?Liệu có nhớ về nó....Nhưng giờ thì nó biết, anh thực sự đã quên nó rồi.....tình cảm ngày ấy đã cùng thời gian trôi đi.....anh đã

tìm được hạnh phúc mới...thời gian qua của nó có đáng không???Nhưng tại sao anh lại giữ tấm ảnh ấy?Anh đang nghĩ gì???

Em đã trở về....nhưng khác xưa lắm em biết không, xa lạ và cố tình giữ khoảng cách.....Nhím ngày xưa đã không còn nữa....ngày xưa em bỏ anh đi, giờ tại sao lại trở về, lại xuất hiện trong cuộc sống của anh....anh phải làm sao khi em không còn là của anh nữa.....Anh giới thiệu bạn gái, em không phản ứng...em vẫn cười...vẫn lạnh lùng.....7 năm qua của em quả không vô ích...anh đã là quá khứ?Giờ đây em có hạnh phúc.....

8. Chương 8

Tập đoàn Duy An

_Chị cần gì ạ?

_Em muốn gặp tổng giám đốc....

Cô thư ký nhìn nó vẻ dò xét....

_Chị có hẹn trước không ạ!

_Không....

_Xin lỗi chị, tổng giám đốc đang bận họp...Chị có nhắn gì không ạ?

_Vậy thì chị đưa dùm anh ấy cái này....

_Xin hỏi chị là ai để tôi báo với tổng giám đốc....

_Không cần đâu...Chào chị....

Một lúc sau:

_Thưa anh, có người gửi anh cái này ạ!

Ken nhận lấy chiếc ví.....

_Ai mang đến hả em?

_Chị ấy không nói tên....chị ấy rất xinh....

Xem chiếc ví, tiền, thẻ, giấy tờ không mất...nhưng tấm ảnh.....là Nhím....

Ken vội ra ngoài

RUBL.....

_Chào em, Quỳnh có trong phòng không em?

_Chị ấy vừa lên phòng chủ tịch...anh vào phòng đợi chút.....

_Anh uống nước....

_Cảm ơn em.....

_Anh đợi nhé em ra làm việc.....

_Chị về rồi ak?Có người tìm chị.....

_Ai hả em?

_Chị vào phòng rồi biết....Nhỏ Trang cười....

Nó bước vào phòng, thấy Ken trong đó.....Nó nói không cảm xúc...

_Anh tìm em có chuyện gì?

_Em cầm của anh một thứ....

_Em không hiểu?

_Tầm ảnh?

_Ak!Đó là ảnh em mà....

_Trả lại cho anh?

_Anh giữ nó làm gì? Anh không sợ người yêu anh nhìn thấy sao?_nó cười nửa miệng...

_Đây là chuyện của anh....

_ Anh đừng giữ nó nữa...anh có nhớ sau khi em thấy bức ảnh của Linh trong ví anh em đã ra sao không?

_Anh giữ tấm ảnh này không phải nhớ em...mà là để nhớ rằng, anh đã bị người ta coi như trò chơi....nhắc anh nhớ không nên yêu ai quá nhiều.....

_Anh đừng nói như thế...em chưa bao giờ coi anh là trò chơi....

_Anh không tranh luận với em vấn đề này....trả lại tấm ảnh cho anh...

_Anh....

_Nhanh lên...anh không có thời gian_Ken giận giữ...

Nó miễn cưỡng đưa bức ảnh cho Ken....Anh cầm lấy rồi đóng sập cửa ra ngoài...chỉ còn lại mình nó..nước mắt lại rơi..em chưa bao giờ coi anh là trò chơi cả!!!!

** **

_Thưa chị, chủ tịch gọi chị lên gấp ak!_Trang bước vào phá ngang dòng suy nghĩ của nó....

_UH, chị lên ngay.....

Phòng chủ tịch tập đoàn RUBI....

_Ba gọi con có chuyện gì ak?

_Con ngồi xuống, ba có chuyện quan trọng nói với con....

Con chưa có người yêu đúng không?

_Vâng..._từ ngày rời xa Ken trái tim nó như đã đóng băng...mọi người theo đuổi nó chỉ nhận được sự thất vọng....nó không muốn mở lòng mình ra nữa....

_Ba muốn con kết hôn...

_BA....

_Ngày con còn bé ba mẹ hai bên đã có hôn ước.....vì không muốn con phải để tâm nhiều nên ba mẹ giấu con...Bây giờ con cũng đã 24 tuổi.....Đó là một đối tượng tốt....Con về đó ba mẹ mới yên tâm...nên con không có sự lựa chọn khác....

Nghe ba nói mà nó không còn để ý được gì nữa.....nó phải lấy chồng sao?Một người nó không hề quen biết...chẳng bao giờ nó nghĩ đến điều này....Nhưng nhìn ba mẹ nó lo cho nó nhiều quá nó cũng không an lòng....lời hứa của cả hai gia đình đâu có phải là trò đùa của trẻ con...nó mà phản đối ba sẽ nhìn mặt người ta sao đây?Dù sao, chuyện cũ đã chấm dứt thật rồi...không gì có thể thay đổi nữa.....nếu không phải là anh, em lấy ai cũng thế thôi....hít một hơi thật sâu, nó nói với ba:

_Con nghe theo ba mẹ.....

_Thế mới là con ba chứ...đây là thông tin về cậu ấy

Thôi không cần đâu ba, cứ để bí mật biết đâu sẽ có bất ngờ nó cố cười nụ cười lém lỉnh cho ba nó đỡ lo....._Con về làm việc đây!

_Uh, thứ 7 này 2 gia đình sẽ gặp mặt

_Dạ...

Nó không ngờ có một ngày nó thực sự phải quyết định....nó sẽ mãi mãi phải để những kỷ niệm về anh ở quá khứ.....mọi thứ kết thúc thật rồi...Em xin lỗi....xin lỗi anh về tất cả....

9. Chương 9

Thứ 7.....

Chiếc xe hơi dừng trước một cửa hàng sang trọng....ba mẹ và nó xuống xe....Nó đi tới cuộc hẹn mà không có chút cảm giác gì... nhưng nó vẫn mỉm cười_ nó sợ ba mẹ buồn.....

Phòng số 6...nó đi đến....cửa phòng mở ra...

_Con chào hai bác ạ!

Nó ngẩng đầu lên gặp ngay một hình dáng quen thuộc....chiếc điện thoại trên tay rơi xuống đất.....

_Quỳnh con không sao chứ?

_Con không sao!Xin lỗi 2 bác ạ!

_Uh, không sao.Anh chị với cháu ngồi đi.....

_Cháu chào hai bác_Ken lên tiếng chào bố mẹ nó...

_Uh, cháu trông bảnh quá đấy...

_Hai bác quá khen rồi ạ...

Nó ngồi xuống mà lòng bao nhiêu cảm xúc hỗn loạn...rối bời...tại sao lại là anh??

_Quỳnh ak!Con có nhớ không?Đây là Duy cậu bé đã cùng con lớn lên ở Đà Lạt đấy.....

_Dạ.....chào anh!

_Anh em mình mà phải khách sáo thế sao?

Ken hỏi nó, ánh mắt sắc....nó không dám nhìn vào đôi mắt ấy...có vẻ rất giận dữ....

_Con nói thế là sao?Hai đứa quen nhau ak?

_Dạ, con với anh học cùng cấp 3 ạ!

_Học cùng?Em nói nhẹ nhàng nhỉ?

Rồi quay sang hai bên bố mẹ:

_Trước khi cô ấy sang Mỹ bọn con đã yêu nhau.....

Ken nhìn nó vẫn ánh mắt ấy, nó không biết làm sao để ngăn những giọt nước mắt cứ trực rơi xuống....

_Hóa ra là thế, trái đất này tròn thật.....Ba nó nói...

_Hai đứa đã có tình cảm như thế thì chúng ta tổ chức luôn anh chị nhỉ?

_Chắc chắn rồi.....

Bố mẹ chúng nó có vẻ rất hài lòng về cuộc hôn nhân này....

_Con xin lỗi 2 bác với ba mẹ con xin phép ra ngoài một chút ạ!

Nhím ra ngoài, nó không thể ngăn mình được nữa....Lần trước gặp lại nó nghĩ mọi chuyện đã bình thường...tại sao hôm nay Ken lại nhắc lại chuyện ấy, tại sao nó không kiềm chế được mình?

Ken vội chạy theo nó....

Nó cứ chạy, nước mắt tuôn ra....nhìn Ken có gì đó lãnh đạm, từng lời nói như cứa vào tim nó...vết sẹo chưa lành nay lại rớm máu.....Mọi chuyện đã qua sao hôm nay không thể coi như những người bạn bình thường....chẳng phải anh đã hạnh phúc sao?Tại sao lại gọi chuyện cũ như thế....Một bàn tay chợt giữ nó lại:

_Anh

_Em vào đây anh có chuyện muốn nói.....

Nó với Ken đang ở khu vườn của nhà hàng ánh mắt anh nhìn xa xôi....

_Anh không nghĩ người có hôn ước với anh lại là em....

_Em xin lỗi, em không ngờ mình về đây lại một lần nữa phá tan cuộc sống yên bình của anh...em không biết người đó là anh.....nên em ...

_Em đã xáo trộn nó một lần thì thêm lần nữa có sao đâu....

_Em hỏi anh một câu nhé_nó nói một câu chẳng ăn nhập gì với những điều Ken nói....

_Em hỏi đi?

_Anh bây giờ...hạnh phúc chứ?

_UH...như em đã thấy lần trước đây.....

_Còn Linh??

_Linh có người yêu rồi..thật tiếc bọn anh không thể quay lại như ý em..

Chẳng hiểu sao Ken lại nói thế, từ khi Nhím đi cậu không thể yêu một người khác...trái tim ấy đã đi theo Nhím rồi...Nhưng trước mặt Nhím cậu muốn cô ấy phải đau..như cậu suốt thời gian qua...

Thực ra Ken cũng chẳng khác gì Nhím, nghe lời ba mẹ để họ vui lòng...con tim đã chết thì lấy ai cũng thể mà thôi.....

_Em sẽ vào báo với ba mẹ em hủy cuộc hôn nhân này!

_Em định làm thế sao?

_Em không thể phá tan cuộc sống của anh được!

_Đó không phải chuyện đùa...cuộc hôn nhân này đã được định đoạt cách đây 20 năm rồi...chỉ một câu nói của em là xong sao?

_Anh.....

_Hay tại em không bỏ được người yêu hiện tại?

_Anh cứ nghĩ như thế, nếu muốn!

Cứ làm theo họ đi... nếu em không muốn thâm giao giữa hai nhà vì chúng ta mà phải hủy bỏ....Sau 6 tháng chúng ta sẽ lấy lý do không hợp nhau để ly hôn.....Em sẽ được trở về với cuộc sống hiện tại của em.....

_Còn bạn gái anh....

_Cô ấy sẽ hiểu_Ken không biết mình nói gì nữa, sao cứ phải làm cho cô ấy đau?....Nhưng Nhím ơi, anh không để em ra đi lần nữa đâu....7 năm với anh là quá đủ...dù thế nào đi nữa em phải trở về bên anh!

10. Chương 10

Lễ cưới dự định tổ chức sau 1 tháng....

Nhà Nhím....

_Thưa cô, cậu Duy tới ạ!

_Chị bảo anh ấy chờ em chút....

Nhím xuống thấy Ken đang nhìn chăm chú vào bức tranh treo tường...

_Em xin lỗi bắt anh đợi!

_Em đi sinh nhật với anh nhé!

Nó lại nhớ tới 7 năm trước....cũng là một bữa tiệc sinh nhật

_Trưởng phòng kinh doanh của công ty....cùng học đại học với anh....

_Vâng....Mà anh này....

_Sao?

_Anh có thể nói với em như ngày xưa không?Em thấy anh xa lạ quá...

_7 năm mà em...nhiều thứ cũng thay đổi rồi....Ken nói kiểu châm biếm....

Ken làm nó đau quá....anh ghét nó..anh đã không còn là Ken ngày xưa nữa rồi.....

Nhà hàng Vạn Tuế...

_Hey Duy!

_Chào mọi người....

_Mày đến muộn thế!Làm mấy em người mẫu cứ hỏi tao suốt!

_Mày....

Rồi Ken nhìn sang Nhím...

_Vợ chưa cưới của tao, Quỳnh.....Còn đây là Phong, bạn anh...

_Chào anh !

_Tao còn tưởng mày không biết yêu ai chứ!Sắp cưới rồi cơ?

Rồi nhìn sang Nhím:

_Em giỏi thật đã tìm chân được con ngựa này!

Bất chợt thấy Ken đưa vội món quà vào tay Phong không muốn anh nói tiếp nữa....

Nhím nhìn anh khó hiểu...

_Hey, Ken....

Ken dẫn nó tới chỗ một nhóm người...có lẽ là bạn thân của anh ấy.... nó không quen những người này.....Một người kéo Ken vào hỏi nhỏ nhưng vẫn đủ để nó nghe thấy:

_Ai đây?Lại bồ mới ak?

_Vớ vẩn, vợ.....

_Mày đùa ak?

_Tao không đùa, nói nhỏ thôi kẻo cô ấy nghe thấy.....

Giới thiệu với mọi người đây là Quỳnh....vợ sắp cưới của Ken....

_Rất vui được gặp các bạn....Nó nhẹ nhàng nói....

_Ủa!Mà hai người yêu nhau từ bao giờ mà không thấy mày giới thiệu rồi đừng phát cười luôn?

Nhím đang không biết trả lời sao thì Ken đã nói:

_Cô ấy vừa từ Mỹ về....bọn tao yêu nhau từ ngày cấp 3.....

_Ak!Thì ra cô bé đã làm mày điều đứng đây hả?

_Mày cứ nói vớ vẩn.....

Một cô gái nhẹ nhàng hỏi nó:

_Bạn là Trịnh Như Quỳnh..?

_Vâng...Mình không biết bạn....

_Mình biết bạn qua tin tức thôi...công nhận thiết kế của bạn đẹp thật đó....Câu chuyện đó khiến bao nhiêu người tò mò không ngờ hôm nay mình khám phá được...Thiết kế dành cho Ken đúng không?Anh Ken hạnh phúc ghê!

Nó đỏ mặt không nói gì....Trong khi Ken cũng không hiểu câu nói đó.....vì cậu vừa đi công tác nước ngoài mấy tháng.....Nhưng khi nhìn thấy chiếc vòng trên tay cô bạn cậu mới hiểu được phần nào....chiếc khuyên tai của cậu và hình ngôi sao giống mặt đá đã tặng cho Nhím....Chẳng lẽ Nhím vẫn chưa quên mình sao?_Ken thầm nhủ....

Nhà hàng được thuê trọn...bữa tiệc rất đông người...bất chợt nó thấy Linh đang ngồi cùng một anh chàng khác rất thân mật....

Lặng lẽ nó ra chỗ Linh

_Linh ình nói chuyện một chút nhé....

_Quỳnh!Quỳnh về bao giờ vậy?

_Mình mới về....

_Linh với anh Ken sao lại thế này?

_Thế là sao?

_Mình nghĩ hai người yêu thương nhau lắm cơ mà....

_Từ ngày quay về mình đã không thể thay thế được Quỳnh...Quỳnh biết không?Ngay hôm mình trở về anh ấy đã nói không yêu mình nữa...Anh ấy nói có Quỳnh rồi...Quỳnh ra đi, mình vẫn cố gắng nhưng không thể.....

_Nhưng anh ấy giờ đang rất hạnh phúc....

_Sao Quỳnh nói thế?

_Ngày mình mới về vô tình gặp anh ấy, anh ấy đã giới thiệu bạn gái....

_Từ trước tới giờ, ngoài Quỳnh, anh ấy không yêu ai.....7 năm nay Quỳnh biết anh ấy thế nào không?Anh ấy cặp với bao cô gái nhưng không ai anh ấy coi là người yêu cả...Tất cả chỉ như trò chơi....Anh ấy sáng tới công ty tối thì vũ trường.....Ken bây giờ rất khác với Ken mà mình đã biết...Bạn đi, anh ấy dường như muốn trốn tránh tất cả...Hai bác thì đi suốt, nhờ mình khuyên bảo anh ấy nhưng mình đâu thể..anh ấy không nghe mình...

_Quỳnh đến đây với?

_Anh Ken.....

_2 người quay lại ak?Cũng đúng thôi..không thể để anh ấy sống mãi như thế được...

_Chuyện dài lắm....bọn mình sắp kết hôn.....là đính ước của 2 gia đình....

11. Chương 11

Nhím gọi điện cho lũ bạn thân, thời gian qua bạn bao nhiêu việc cũng chẳng gặp được chúng nó...

Gặp nhau đi tao có chuyện cần nói với tụi mày.....

_Ở đâu?

_Tràng Tiền Plaza nhé, 1 tiếng nữa....

Tràng Tiền plaza

4 đứa..vẫn thân thiết nhưng do công việc không còn hay tụ tập như trước...

_Tao sắp lấy chồng

_Hả?

3 đứa còn lại hét lên....

_Mày đùa àk?

_Tụi mày nhìn tao giống đùa không?

_Bao giờ?

_Tháng sau...

_Rút cục mày có coi tụi tao là bạn không? Chuyện như thế này mà giờ mới nói....

_Tao vừa biết cách đây 1 tuần!

_Trời mày kết hôn kiểu gì vậy?

_Lấy ai?

_LÊ BẢO DUY

_What? _lại 6 con mắt nhìn nó....

Ý mày là anh Ken...

Nó gật đầu....

_Làm lành rồi àk?

_Không

_Tại sao cưới?

_Đính ước.....

_Mày biết thế này người ta gọi là gì không? Duyên phận....rút cục mày cũng không dời xa được anh ấy...7 năm chạy trốn vẫn chẳng là gì.....

_Mày có hạnh phúc không _Boo hỏi nó giọng vẫn đều đều....

_Tao không biết...Ken giờ khác lắm...anh ấy hận tao...anh ấy giờ sống khác lắm....Ken bây giờ không còn yêu Nhím nữa.....

_Thế tại sao mày vẫn kết hôn?

_Có lẽ tao phải trả giá...tao nợ anh ấy.....

_Đã bao giờ mày nghĩ anh ấy chưa bao giờ hết yêu mày không? Cá tính của Ken không phải ai bắt ép gì cũng làm...trừ phi anh ấy muốn....

Cuối năm mọi việc vốn đã bận rộn lại phải chuẩn bị cho lễ cưới...Ken giờ là tổng giám đốc tập đoàn Duy An...Dù mới tốt nghiệp nhưng những chiến lược phát triển anh đưa ra đã đưa tập đoàn tới những thành công mới....Theo thường niên tập đoàn Duy An tổ chức một buổi tổng kết cuối năm....gồm các đối tác, nhân viên...và cả giới báo chí nữa...

Trung tâm hội nghị quốc gia....

Mọi người đã đến khá đông đủ...các nhân viên trẻ thì đều trưng diện vì tổng giám đốc của họ rất xuất chúng nhưng chưa có ý chung nhân...biết đâu sẽ là cơ hội???

Ở đâu đó một nhóm người bàn bạc....

_Nghe nói hôm nay chủ tịch cũng tới!

_Chủ tịch ak?Có khi nào chủ tịch trực tiếp tới đâu...

_Nghe phòng thư ký nói hôm nay sẽ công bố tin tức gì đó.....

Rồi mọi người bắt đầu ổn định khi nghe tiếng người điều hành buổi lễ:

_Xin mọi người chào đón sự xuất hiện của chủ tịch....

Tiếng vỗ tay vang lên....

Chủ tịch bước ra cùng phu nhân...tổng giám đốc đi đằng sau cùng một cô gái.....Cô gái thật sự rất xinh, khuôn mặt thanh tú, mái tóc mềm xoắn dài....làn da trắng hồng....cô mặc một chiếc váy dạ tiệc dài chấm gót.....

Bắt đầu có lời bàn tán:

_Ai đi cùng tổng giám đốc thế kia?

_Uh, chưa từng gặp qua...nhìn xinh dữ mà ha?

_Mày biết chiếc váy kia không?Mẫu mới từ Pari đấy.....Giá tiền lên tới 7 số 0 và con số đầu tiên đương nhiên không phải là số 1?

_Trời!Sao biết tài thế!

_Liệu có phải trợ lý mới không?

_Cũng không rõ.....

_Mày ơi, tao thấy cô gái này rồi.....

_Là ai?

_Một lần cô ấy tới văn phòng gặp tổng giám đốc nhưng không gặp...lúc sau tổng giám đốc về biết cô ấy đến cũng ra ngoài luôn....

_Đây là trưởng phòng thiết kế của Rubi mà, dạo này lên báo suốt đấy....

12. Chương 12

Sau đó, Tổng giám đốc lên phát biểu.....

Anh bước trên đó, Ken vẫn như xưa, phong thái toát lên sự tự tin, lạnh lùng.... Nhưng sao nó thấy cô độc quá....Anh gần ngay trước mắt mà sao xa nó thế??Nó không thể hồn nhiên kéo tay anh cùng đi tới những nơi nó thích...đi cùng nhau giờ đây chỉ như nghĩa vụ....không quan tâm, không có sự chia sẻ....phải chăng đó là bi kịch chính nó dựng lên?

Bài phát biểu kết thúc...bữa tiệc chính thức bắt đầu...

Nó phải cùng Ken đi chúc khách mời....

Rất nhiều người khen nó khiến nó ngại mãi chỉ biết cảm ơn....Nhưng nó không biết người bên cạnh thì tự hào biết bao....

Ken tới chỗ một người đàn ông trung tuổi, nói nhỏ với Nhím:

_Ông Trung là đối tác lớn của công ty.Chúng ta đang chuẩn bị bàn bạc về hợp đồng mới...

_Chào ông ạ!

_Chào cậu...bữa tiệc hôm nay tuyệt quá....

_Cảm ơn sự có mặt của ông!Xin giới thiệu đây là vợ chưa cưới của tôi...Trịnh Như Quỳnh...

_Rất vui được gặp ông ạ!

_Rất vui được gặp cô....cậu có cô vợ đẹp quá...Xin hỏi đây là tiểu thư nhà nào?

_Dạ cô ấy là con gái của bác Trịnh Khôi....tập đoàn Rubi...

_Ủa!Thế cháu không nhận ra ta sao?_Ông hỏi Nhím

_Cháu xin lỗi cháu không nhớ....

_Ta quên mất khi gặp cháu mới hơn 10 tuổi...ta là bạn của ba cháu....nhưng cũng lâu lắm không gặp ông ấy...ông ấy vẫn khỏe chứ?

_Dạ cảm ơn bác, ba cháu vẫn khỏe....

_Nghe bạn bè nói ba cháu có đứa con gái tài giỏi lắm giờ mới biết cháu....

Thế giờ chúng ta là chỗ quen biết rồi không phải khách khí nữa nhé!

Duy cười:

_Vâng, thưa bác!

_Thưa tổng giám đốc, chủ tịch mời anh cùng chị Quỳnh ra gặp mặt ạ!

_Tôi biết rồi....

Ken nói với ông Trung

Xin lỗi bác tụi cháu phải đi!

_Uh, lúc khác ta sẽ tới thăm cha cháu...

_Dạ vâng_Quỳnh đáp_Chào bác ạ!

Có tiếng của người điều hành buổi tiệc vang lên:

_Xin mọi người chú ý, chủ tịch có điều muốn thông báo....

_Trước tiên tôi xin cảm ơn những vị khách quý đã đến với buổi tổng kết của công ty hôm nay, cảm ơn sự ủng hộ của quý vị trong suốt thời gian qua, tiếp đó là cảm ơn mọi nhân viên đã nỗ lực vì sự phát triển của công ty.....Sau đây tôi xin trân trọng thông báo một tin quan trọng.Con trai tôi sẽ kết hôn sau một tháng nữa.....

Ở dưới có tiếng xì xào...thế là tổng giám đốc đã hết thời hạn độc thân rồi...nhiều người vỡ mộng...

_Và đây là vị hôn thê của con trai tôi_Hai người cùng bước ra trong sự ngỡ ngàng của mọi người.....Trịnh Như Quỳnh....Và sau lễ cưới tôi sẽ bàn giao luôn tập đoàn cho Duy quản lý...mong mọi người giúp đỡ.....

Có tiếng ồn ào, hình như có người muốn phỏng vấn.....Chủ tịch ra hiệu đồng ý trả lời câu hỏi....

_Xin hỏi sao ông lại đưa ra quyết định chuyển giao tập đoàn nhanh thế ạ?

_Con trai tôi đã chứng tỏ nó có thể làm được...tôi muốn mình được nghỉ ngơi.....

_Về vị hôn thê của tổng giám đốc, đó chẳng phải là tiểu thư của Rubi sao?

_Anh khá tinh tường đấy...Đúng thế!

_Xin hỏi anh Duy, đám cưới này có vẻ rất bất ngờ, từ trước tới giờ không thấy cô Quỳnh xuất hiện trong bất kì hoạt động nào của Duy An và cũng không có bất kì tin tức nào về quan hệ của anh và cô ấy!Phải chăng đây đơn thuần chỉ là sự kết thân của hai tập đoàn lớn...

Duy hơi bất ngờ trước câu hỏi này, anh định trả lời thì đã thấy Nhím giữ tay nói nhỏ: “Anh để em”.....Ken khẽ gật đầu....

_Trước tiên tôi xin cảm ơn sự quan tâm của mọi người đến chúng tôi....cuộc hôn nhân của chúng tôi chính xác là xuất phát từ tình yêu... Về việc tôi không xuất hiện trong bất cứ hoạt động nào của Duy An thì chắc mọi người cũng biết 7 năm nay tôi ở bên Mỹ...vừa về nước được 3 tháng...Hơn nữa với sự phát triển của 2 tập đoàn chúng tôi thì dù không có cuộc hôn nhân này, chúng tôi vẫn đứng vững....

_Nhưng không thể phủ nhận khi 2 người kết hôn, lợi ích đem lại là rất lớn....

_Vâng....nhưng tình yêu của chúng tôi còn quan trọng hơn lý do anh đưa ra rất nhiều.....

_Bất cứ ai cũng có thể nói như cô....

Nó nhìn Ken....

_Thực ra đây là chuyện riêng, nhưng nếu quý vị quan tâm tôi sẽ nói ra...Tôi và anh Duy yêu nhau từ những ngày học trung học...tình cảm đó đẹp hơn tất cả mọi thứ....nhưng do một chút hiểu lầm, chúng tôi đã nói lời chia tay...tôi sang Mỹ....7 năm sau quay về, cả 2 đều không yêu một ai khác....để tình cảm của ngày xưa vẫn nguyên vẹn..thậm chí còn hơn trước.....Quay về với nhau, có lẽ đó là duyên phận.....Chắc mọi người cũng đã có câu trả lời cho nhân vật đằng sau thiết kế “Tinh vân”....

Nhím cười...Cũng để lại cho người bên cạnh ngỡ ngàng....

Đúng là vợ sắp lợi hại quá mà....phóng viên cũng không làm khó xử được...lần này chắc anh chàng phóng viên ấy phải tức chết mất...Nhân viên công ty bàn tán....

Bữa tiệc kết thúc.....2 đứa đứng chào khách....

Trên đường về:

_Cảm ơn em!

_Về chuyện gì?

_Về chuyện phóng viên!

_AK!Không có gì đâu...chỉ vì tình thế lúc ấy em nói dễ dàng hơn anh thôi...anh đừng để ý...

Ngay hôm sau, rất nhiều tờ báo đã đăng tin về cuộc hôn nhân của chúng nó.....2 tập đoàn lớn....2 con người xuất sắc.....Không biết có phải vô tình, thông tin ấy đã hạ gục khá nhiều đối thủ cạnh tranh với 2 gia đình...cuộc hôn nhân này cũng là 1 sự bảo đảm cho sự hậu thuẫn mạnh về vốn của 2 tập đoàn.....

Lễ cưới được diễn ra đúng theo dự định....nó có hạnh phúc không khi cả 2 đều cố làm đau nhau.....Buổi tiệc diễn ra long trọng trong sự chúc phúc của mọi người, người ta ngưỡng mộ coi đó là một câu chuyện tình yêu cổ tích...nhưng ai biết được đằng sau cuộc hôn nhân ấy là rất nhiều...rất nhiều nước mắt...

Buổi lễ kết thúc, hai đứa lên chuyến bay sớm nhất về Đà Lạt....

Sao Đà Lạt buồn thế?Hay là do con người chẳng thể vui?Trở về lần này, nó thực sự không muốn...Đà Lạt với nó là những kỷ niệm ấu thơ...của cô bé ngày nào.....là ước mơ...là tình yêu ấy...nó muốn chúng nó quay lại như ngày xưa nhưng có lẽ....không thể.....

Ken không còn quan tâm nó nữa....giữa nó và anh giờ chỉ còn lại một chữ hận....7 năm....sao anh không thể yêu một ai khác...sao anh không thể quên nó đi...tại sao phải dày vò bản thân như thế????Anh muốn nó phải đau như anh đã từng đau....cuộc sống vốn công bằng mà...

Nó lên đỉnh Lang biang nghe nói đây là chứng nhân ột câu chuyện buồn...nhưng cũng là một tình yêu đẹp.....cảm giác trở vợ và lẽ loi khiến nó khẽ rùng mình...tại sao ta phải thu mình trong vỏ ốc, tại sao phải chôn giấu tình cảm ấy?có lẽ đã là định mệnh...thời gian cũng chẳng làm nó quên được anh....Sợi dây chuyện ấy nó chưa từng tháo ra...phải chăng sợi dây đó đã gắn chặt số phận của hai con người?

13. Chương 13

Một tuần ở Đà Lạt....chẳng mấy khi 2 đứa nói chuyện với nhau...có chăng chỉ là những câu hỏi ngắn ngủn.....nó đã cố gắng...cố gắng để thay đổi cuộc sống bây giờ...nhưng Ken quá cố chấp...mệt mỏi...nó có buông xuôi?

Nhà Ken.....

Chiếc xe từ từ vào trong sân.....có người mang đồ vào cho tụi nó....

_Thưa cậu mợ, ông ở trong phòng khách ạ!

Phòng khách:

_Thưa ba, tụi con mới về...

_Uh, sao hai con không chơi thêm mấy hôm nữa rồi về.....

_Dạ tụi con còn công việc mà ba....

_2 đứa lúc nào cũng lo công việc....

_Xin phép ba tụi con lên phòng....

_Trước mặt ba mẹ anh vui vẻ chút đi, em không muốn người lớn phải lo nghĩ....chuyện của 2 đứa, mình tự giải quyết là được!

_Em định giải quyết sao?_Ken cười nhạt

_Em biết em có lỗi với anh, em sẽ cố gắng bù đắp tình cảm ngày xưa!

Ken đẩy Nhím xuống giường...

_Bù đắp?Em nói đơn giản nhĩ?7 năm qua em nghĩ anh đã sống thế nào...em ra đi không một câu từ biệt, chỉ vờ vện một tờ giấy...nói em yêu anh....yêu là thế hả?

_Em xin lỗi....Nhưng anh bình tĩnh đi đừng làm em sợ....Anh có biết giờ anh khác lắm không?

_Vì ai mà anh thế này?Em nghĩ mình có quyền nói thế sao?

_Em xin lỗi...

Nhím đẩy Ken đi ra ngoài....Anh khác thật à?Anh yêu em nhưng không hiểu sao anh không cho phép mình tha thứ cho em...anh muốn em phải cảm nhận được những gì anh đã trải qua....

Cả 2 đều trở lại công việc..thời gian qua công việc dồn lại cũng khá nhiều...Hai người ...vẫn là 2 cuộc sống.....mối liên hệ duy nhất giữa họ giờ đây chỉ là cuộc hôn nhân 6 tháng.....

Ken trở lại phòng ngủ thì thấy Nhím đang nằm trên ghế sofa...nó ngủ ngon lành...gương mặt vẫn trẻ con như trước.....chính căn phòng này...7 năm trước nó cũng đã bước vào.....nhưng lúc ấy là hạnh phúc còn giờ đây đã là nỗi đau.....Bất chợt, Ken thấy khóe mắt nó lặn ra một giọt nước.... “chẳng lẽ là vợ anh em khổ thế sao?”

Ken định lấy tay lau đi giọt nước đó thì nó mở mắt ra....

_anh....

_Em ngủ đây làm gì?Sao không lên giường mà ngủ?

_Anh ngủ trên đây đi, em ngủ đây cũng được.....

_Em lên giường đi anh sang phòng bên cạnh....

_Ba mẹ không vui đâu...anh kệ em ..Anh ngủ sớm đi mai còn phải tới công ty.....chúc anh ngủ ngon.....

Nó vẫn thế ương bướng và cố chấp...thời gian cũng không làm nó lớn lên....Nhưng chẳng phải xưa anh yêu nó cũng vì thế sao??

_Em lên giường đi, đừng trẻ con thế...Mỗi đứa một bên....Nằm sofa thế sáng làm sao đi làm được?

** **

Một tháng trôi qua...tụi nó vẫn thế....anh vẫn lạnh lùng dù nó cứ cố gắng cải thiện tình hình.....

Một hôm, đi làm về nó chợt không muốn về nhà....nó đi vào bar quen ngày xưa...cũng không có thay đổi nhiều...đáng ra nó cũng không vào đây...nhưng chắc chỉ hôm nay thôi.....

Chợt nó thấy Ken đang say, ngồi cùng một cô gái khác....Nó không ngờ dạo này Ken vẫn thế...khó chịu, đau nhưng nó thản nhiên tiến tới....

_Anh Ken....đi về với em.....

_Cô là ai? _Cô gái kia hỏi...

_Tôi là người hỏi câu ấy mới đúng...sao cô lại ngồi với chồng tôi....

Cô gái quay sang Ken:

_Anh!Cô ta là vợ anh ak?

_Thôi đủ rồi...em về trước đi....

_Anh có về không?Hay anh định để em ngồi đây uống?

Ken nhớ đến những ngày xưa nó uống rượu, uống tới khi mềm người.....

_Được rồi, tôi về.....

Trên đường đi, chẳng ai nói câu nào...nó chán nản..mọi thứ như không còn trong tầm kiểm soát nữa.....Và nó biết, Ken của ngày xưa đã chết rồi....

Tuy nó và Ken như thế nhưng nó đối xử với gia đình chồng rất chu đáo....

Cuối tuần ở nhà nó đều tự tay làm đồ ăn....thường xuyên cùng mẹ chồng đi mua đồ....bố mẹ chồng không có điểm gì để chê trách nó được....nó luôn luôn là người con dâu hiếu thảo, ngoan ngoãn.....

Một hôm mẹ chồng hỏi nó:

_2 đứa vẫn ổn chứ?

_Dạ chúng con vẫn tốt mà mẹ...

_Con đừng dối mẹ...thằng Ken là con mẹ, mẹ biết....làm sao con giấu được mẹ...trước mặt người lớn thì thế...nhưng con khổ nhiều vì nó đúng không?

_Không có đâu mẹ...anh ấy..rất tốt với con...

_Mẹ coi con như con gái...có gì con cứ nói với mẹ.....

Chợt nước mắt nó cứ rơi.....

_Mẹ.....

_Có phải vì chuyện trước kia con ra đi không?Lúc trước mẹ chỉ nghe nói nó yêu một cô bé nhưng cô bé ấy đã bỏ nó rồi sang Mỹ...không nghĩ đó là con...

_Con xin lỗi..tại con....

__Ken là đứa coi trọng tình cảm..ngày ấy mẹ không hay ở nhà....nhưng khi về thấy nó hay ngồi trong phòng dạo một bản nhạc buồn.....nó lao vào những cuộc vui thâu đêm, nhưng mẹ biết nó muốn trốn tránh....mẹ tin nó còn yêu con....con chỉ cần cố gắng...

__Vâng, con cảm ơn mẹ.....

Ken vẫn luôn đi sớm về muộn....nó vẫn chờ anh ...vì nó biết tại ai mà anh như thế....

Về đến nhà, Ken thấy nó ngủ gục ở phòng khách.....Nhìn nó Ken thấy đau lòng.... “Tại sao phải chờ anh chứ?”

__Nhím, dậy lên phòng đi em...

__Anh về rồi ak?Anh ăn chưa, em đi nấu đồ...

__Anh ăn rồi...lần sau đừng đợi anh nữa..em cứ đi ngủ trước đi.....

Dạo này thấy chán nản...em ở bên nhưng hình như chúng ta không thể nào trở lại được nữa....em vẫn dịu dàng...vẫn chờ anh mỗi khi anh về muộn....nhưng đó không phải là những cảm giác trước kia phải chăng đó là trách nhiệm?....có cách nào khác không em?Tại anh quá cố chấp hay tại em đã không còn yêu anh nữa....

Hôm nay nó ở nhà một mình....ba mẹ chồng đi du lịch.....nó được nghỉ phép.....Định đi shopping nhưng thấy hơi mệt lên đành ở nhà.....Rồi bỗng nhiên, nó thấy vắng đầu, người mệt mỏi không còn sức nữa.....nó gọi điện cho Ken...Nhưng gọi hoài không được.....Nó phải gọi vào phòng thư ký, họ nói anh đi họp.....Nó thiếp đi.....

Duy An:

Sau cuộc họp, vừa về đến phòng thư ký đã bước vào:

__Thưa anh, một tiếng trước chị Quỳnh có gọi điện đến nhưng không để lại tin nhắn gì...

__Tôi biết rồi...

Ken mở di động ra thấy báo 5 cuộc gọi nhỡ.....Chẳng bao giờ Nhím tìm anh hôm nay chắc có chuyện gì.....Gọi vào di động không ai nghe máy....Ken vội gọi về nhà:

__Vợ em có nhà không chị?

__Dạ, hôm nay vợ ở nhà nhưng từ sáng tới giờ không thấy ra khỏi phòng...

__Chị lên xem cô ấy hộ em....em gọi vào di động không ai nghe máy....

Một lúc sau.....

__Thưa cậu, vợ ngất trên phòng.....mà sốt cao lắm ạ.....

Ken vội bỏ hết việc đi về nhà.....Nhím chẳng bao giờ biết tự chăm sóc mình....Lúc nào cũng phải để người khác lo lắng....

Về tới nhà, vội lên phòng, thấy nó vẫn sốt cao, cậu định đưa nó đi viện....

__Em không đi viện đâu.....Nó mơ hồ cảm thấy có người bế bổng mình lên...

__Em thế này không ổn đâu...

__Anh cho em ở nhà đi...chút nữa em khỏi thôi....em không sao đâu....

__Em phải đi.....

__Anh cũng biết em sợ bệnh viện mà.....

Thấy nó như thế Ken đành chiều nó...gọi bác sĩ tới nhà....

Tối thấy nó run lên từng chập, cậu chỉ biết đắp chăn cho nó....7 năm qua những lúc em ốm thế này em đã ra sao???

__Anh, em lạnh lắm....Nó nói mơ hồ....

Chợt Ken kéo nó vào lòng cho nó ấm hơn....

_Em nhớ anh lắm.....em sai rồi!!!

Trong cơn mê man nó nói rất nhiều.....Ken nghe tất cả mà sống mũi cay cay, 7 năm qua của nó cũng chẳng vui về gì...tại sao phải thế hả em?

Mấy ngày nó ốm, Ken ở nhà, lo lắng chăm sóc cho nó từng chút một.....Nó thấy thế thì vui biết bao, rút cục anh vẫn còn quan tâm em, thế mà em cứ tưởng anh bỏ mặc em rồi.....

** **

Một hôm Ken đi tiếp khách về mà say khướt.....Cả nhà đang ngồi phòng khách thì thấy anh về.....anh chỉ chào ba mẹ rồi loạng choạng đi lên phòng..nó vội vàng chạy ra dìu Ken đi.....Đặt anh lên giường tháo giày và cavat ra rồi lấy khăn lau mặt cho anh...đang định đi ra thì Ken kéo tay nó lại:

_Nhím em đừng đi...em trở về đi....em không thể bỏ anh như thế được....

Nó kéo tay anh ra nhưng không được, nó đã bị anh kéo xuống giường...

_Anh xin lỗi...em đừng đi mà....

Nằm trong vòng tay anh, nó đã khóc...không ngờ anh đã chịu đựng nhiều thế.....tình cảm dành cho nó chưa bao giờ thay đổi....Nhưng tại sao anh phải cố chấp như thế?Làm cả 2 cùng đau anh có vui không?Vấn khuôn mặt ấy nhưng nụ cười ngày xưa đâu rồi?Tại em phải không anh?

Sáng hôm sau, mặt trời soi những ánh nắng yếu ớt của mùa đông xuống căn phòng.....

Ken tỉnh dậy, đầu vẫn choáng váng.....anh với cốc nước mật ong bên cạnh....Anh không nhớ được những gì nữa...hôm qua uống quá nhiều...rồi hình như Nhím đưa anh lên đây.....Nhìn lại căn phòng..quần áo vứt lung tung....

Ken cố nhớ lại....Chẳng lẽ..... mà đã làm gì thế này?Sao mà có thể như thế??

Ken đi xuống dưới nhà thì thấy cả nhà đang ăn sáng....

Ba mẹ nhìn nó tỏ vẻ không hài lòng....

_Hôm qua con sao vậy?Như thế mà được ak?

_Con xin lỗi...

_Làm gì thì làm giữ chút thể diện cho cái nhà này đi, con như thế người ta nhìn nhà ta như thế nào....

Ông An tức giận đứng dậy

_Ba....

Rồi Ken nhìn nó khuôn mặt nó không có chút cảm xúc nào...nó vẫn thản nhiên ngồi ăn..rồi xin phép mẹ đứng dậy.....

Bấy giờ bà Lan mới lên tiếng:

_Con có gì không vừa lòng với con Quỳnh?Con tìm khắp nơi xem có đứa nào hơn nó không?

_Mẹ con không phải như thế...

_Nó hết lòng vì con...con lúc nào cũng đi sớm về muộn mà nó không phàn nàn một câu nào...đi làm cả ngày mà vẫn quan tâm tới ba mẹ....Từ ngày cưới nhau con đã đưa nó đi chơi ngày nào chưa?Đưa nó về ngoại được mấy lần rồi?có những hôm thấy nó ngồi khóc trong phòng, mẹ vào thì nó lại tươi cười ngay....Nó cũng là cảnh vàng lá ngọc nếu ba mẹ nó biết nó sống như thế này, chắc ông bà ấy sẽ đưa nó về ngay đây.....

Rồi bà cũng đứng dậy....để lại một mình Ken...chẳng lẽ anh lại tồi tệ như thế sao??

14. Chương 14

Nhím lại vội vàng đến công ty...công việc quá bận rộn...sản phẩm cũ vẫn nhận được một lượng lớn đơn đặt hàng....Lại có công ty đá quý của Ý muốn hợp tác....phải làm ra một bộ sưu tập mới....Về đến nhà, ăn qua loa rồi lại lên làm việc tới đêm....Cuối cùng bộ sản phẩm “nước mắt tình yêu” cũng được hoàn thành.....Gồm các sản phẩm với chủ đề khác nhau, tái hiện tất cả các cung bậc của tình yêu:hạnh phúc, hờn ghen, đau khổ...chia tay, đoàn tụ.....Không phải khi đau khổ người ta mới khóc....vì dù là tận cùng của nỗi đau hay hạnh phúc đều là nước mắt.....Hợp đồng đã được kí đưa RUBI trở thành tập đoàn đá quý lớn nhất Việt Nam.....Ba nó càng hài lòng về cô con gái duy nhất....

Dạo gần đây, Ken không hay về muộn nữa.....nhiều khi còn về sớm hơn nó...Tuy không nói ra nhưng giữa hai đứa có gì đó tốt hơn trước....

_Anh Ken!Em có việc muốn nhờ anh...

_Gì vậy?

_Mai anh bận không?Đi đám cưới với em, Boo lấy chồng....

Nhưng nếu anh bận thì thôi...

_Được rồi....

Cuộc sống của nó...không như mọi người nghĩ....tất cả luôn nghĩ rằng nó là người rất hạnh phúc, có được tất cả mọi thứ..sự nghiệp, tiền bạc, tình yêu...Chỉ có người trong cuộc mới biết mọi thứ đâu phải toàn màu hồng....

Lâu lắm rồi anh mới thấy Nhím lộng lẫy như thế...ngày trước hay tiệc tùng còn giờ thì rất ít khi....đến cơ quan thì chỉ thời trang công sở là xong.....hôm nay nó mặc chiếc váy đen...choàng chiếc áo lửng trắng...tóc dài bồng ở trên....ép thẳng lớp dưới...chẳng ai biết nó đã 25 tuổi rồi....

2 vợ chồng đến thu hút ánh mắt của rất nhiều người...một cặp vợ chồng hoàn hảo!!!!

_Chúc mừng em....

_Cảm ơn anh.....Trông hai vợ chồng nổi bật quá khiến cô dâu chú rể nép về rồi...

_Mày còn đùa....qua cưới nè.....hàng độc....chưa tung ra thị trường đâu..bộ sưu tập mới nhất của tao.....

_Cảm ơn mày.....

_Khách sáo gì!Thế lũ kia đâu....

_Đang ở đằng kia...

_UH, tao ra gặp tụi nó chút...Đi anh!

_Anh đi nhé!

_Dạ

_Hey, lũ yêu quái!

_Con này, lấy chồng rồi mà như trẻ con ấy....

_Kệ chứ...

_Anh Ken không thay đổi được nó sao?

_Bản tính mà em.....Ken nhún vai tỏ vẻ “đương nhiên”

_Xem nào.....xinh ra, béo hơn.....anh Ken nuôi khéo ha!

Mấy đứa cười trên nó:

_Không dám đâu....tao tự nuôi chứ bộ.....

_Mà lâu lắm rồi chẳng gặp mày....biến mất tăm....

_Tao bận lu bù...còn không có thời gian ngủ cơ nhưng giờ cũng xong rồi...

_UH, cũng nghe nói...mày càng ngày càng giỏi đấy...

_Bạn chúng mày mà....

Lũ chúng nó vẫn hồn nhiên như thế...dù cho thời gian có trôi đi thì đó cũng là một tình cảm rất đẹp....Nó thấy mừng cho Boo, cuối cùng nó cũng đã tìm được hạnh phúc thực sự...đám cưới sẽ là một bắt đầu...

** **

Nó đang ngồi trên giường ôm cái laptop...Ken đang ngồi xem ti vi...

Bỗng nó thấy điện thoại:

_Chào em..nhận ra anh không?

_Mike?

_Uh

_Anh mới về nước à?

_Uh, anh mới về....

Nó đi ra ngoài nghe máy...Ken thấy khó chịu....mike là ai????

** **

_Con chào ba mẹ!

_Uh, con xuống sớm thế..không ngủ thêm chút nữa....

_Ba mẹ cứ chiều con quá...

_Con ăn đi....

_Vâng, con mời ba mẹ...

Nhưng không hiểu sao nó nhìn thấy đĩa salad thì thấy nôn nao khó chịu...chỉ thấy buồn nôn....Nó chạy vội vào nhà vệ sinh....nôn thốc nôn tháo.....Đi ra ngoài mặt nó xanh lét:

_Con xin lỗi...

_Sao thế?

_Tự dưng con thấy khó chịu quá....

_Con đi khám đi...

_Vâng.....

Buổi chiều nó hẹn gặp Mike....Mike là người Sài Gòn cùng học với nó bên Mỹ.....Suốt thời gian bên đó 2 người rất thân thiết....điều khó xử là nó biết Mike yêu nó.....

Nó và Mike đi ăn, vô tình Ken đã nhìn thấy....vì đang bận tiếp khách nên anh đành đi qua.....

Mấy hôm sau, Ken lại gặp hai người ngồi trong nhà hàng Pháp....Anh vội đi vào....Nhìn thấy Nhím cười tươi với tên đó trong lòng anh như có lửa...đã lâu lắm rồi....không thấy cô ấy cười như thế....Tên kia rõ ràng có ý với vợ anh, nhìn ánh mắt hẳn anh biết....Rồi thấy hẳn nắm tay Nhím, Nhím vội rút tay lại nhưng chịu không được anh lao ra cho hẳn một cú đấm...chưa định thần được chuyện gì xảy ra....

_Anh là ai mà dám đánh tôi?

_Tôi là chồng cô ấy được không?

Rồi anh vội kéo Nhím ra

_Anh làm cái gì thế?

_Tôi hỏi cô mới đúng chứ?Cô làm gì mà ngồi tình cảm với một thằng đàn ông khác thế?

_Anh nói thế là sao?Chúng tôi chỉ là bạn thôi mà.....

_Bạn?Bạn bè mà thế àk?

_Anh tin hay không thì tùy...

_Cô giữ cho tôi chút thể diện đi....dù tôi biết cô chẳng yêu thương gì tôi nhưng cô hãy chịu đựng thêm 2 tháng nữa....

_Anh nói gì thế?Tôi chưa làm gì có lỗi với anh cả.....

_Cô

_Tất cả là anh không tin tôi....Tôi đã làm gì để lòng tin với tôi anh cũng không còn?.....Lúc trước dù có bất cứ chuyện gì Ken cũng bảo vệ NhímNhưng giờ đây chỉ lòng tin cũng không còn nữa??

Nói rồi nó quay đi, nước mắt cứ thế rơi ra.....Trời mưa, mặc kệ, nó cứ đi bộ dọc con phố dài, cứ đi như thế đến khi mệt lử....nó chỉ thấy mọi thứ tối sầm.....tất cả như tan biến....

Nhà Ken:

Reng..reng....

_Alo...

_Xin hỏi đây có phải là nhà cô Quỳnh không ạ?

_Vâng.....

_Cô Quỳnh bị xỉu ở đường...đang trong bệnh viện

_Gì àk?Vâng tôi hiểu rồi....

Chị giúp việc chạy vội vào phòng bà chủ....Hôm nay chỉ có bà ở nhà....

_Thưa bà, mợ có chuyện rồi ạ!

_Sao?

_Bệnh viện gọi về báo, đang ở Sanhpon ạ!

_Cô gọi người chuẩn bị xe, gọi ngay cho cậu chủ....

_Vâng ạ!

Sanhpon.....

Bà Lan đến viện thì thấy con dâu đang phải truyền nước.....cô vẫn chưa tỉnh.....

_Xin lỗi con dâu tôi thế nào ạ?

_Bà là mẹ cô Quỳnh?

_Vâng

_Cô ấy bị suy nhược, lại ngấm mưa ...may mà cái thai không sao!

_Gì ạ?Con dâu tôi có thai?

_Vâng, 2 tháng rồi...gia đình không biết ạ?

Tin bác sĩ đưa ra quá bất ngờ...bà Lan chờ đợi đứa cháu rất lâu nhưng sợ con suy nghĩ nên không dám nhắc....Giờ bà quá vui mừng...

_Gia đình nên chăm sóc cô ấy cẩn thận....tôi thấy tâm lý cô ấy không ổn định...

_Vâng, tôi cảm ơn bác sĩ....

Bà vội vào trong phòng....Nó từ từ mở mắt...

_Mẹ....

_Con sao rồi...sao lại đi mưa thế?

Nó khóc..

_Có chuyện gì thế?

_Anh Ken hiểu lầm con...anh ấy nghĩ con ngoại tình....

_Sao lại thế?

_Con gặp lại người bạn bên Mỹ, anh ấy không nói không rằng xông vào đánh người ta....rồi nói con.....

_Cái thằng.....

_Mẹ ơi, con không biết làm sao nữa...anh ấy.....

_Thôi con đừng khóc nữa.....cẩn thận ảnh hưởng tới em bé!

_Em bé!Sao mẹ biết?

_Con có thai rồi sao không nói ẹ?

_Con không biết phải làm sao nữa...con không muốn đứa bé sinh ra trong một gia đình không hạnh phúc!

_Con nói gì lạ thế.....

_Giá như đứa bé không có mặt trên cuộc đời này.....

_Mẹ cấm con nói thế...đó là niềm hy vọng của gia đình ta....con phải sinh nó ra....con không được nghĩ linh tinh nữa....

_Mẹ, con xin mẹ một chuyện....

_Chuyện gì con?

_Mẹ đừng cho anh Ken biết.....con không muốn anh ấy vì đứa bé mà cư xử với con khác đi...

_Con đừng nghĩ thế.....

_Con xin mẹ đấy..

Nó lại khóc...chẳng hiểu sao nó lại thấy tủi thân quá....Ngày trước nó đã nghĩ, nếu nó và Ken có một em bé, có lẽ nó sẽ không mong gì hơn nữa...nó và Ken sẽ hạnh phúc....nhưng giờ thì...

_Uh...mẹ hứa....

Để nó ngủ bà đi ra cửa gọi cho con trai:

_Con đang ở đâu?Sao không gọi được cho con

_Con đang đi công việc nên tắt máy

_con vào ngay bệnh viện

_Có chuyện gì hả mẹ?

_Vợ con đang trong viện vào ngay đi.....

Nói xong bà Lan vội gấp máy....không để Ken kịp hỏi thêm gì nữa...

Sao lại thế?Vừa lúc này còn bình thường mà...tại anh ak?Anh xin lỗi...em không thể có chuyện gì được.....anh vội lấy xe tới bệnh viện....Đến nơi đã bị mẹ mắng!

_Con làm chồng kiểu gì thế?Vợ như thế này còn công với việc...

_Lúc trước cô ấy vẫn bình thường mà lại còn đi chơi với người khác được nữa

_Con còn nói kiểu ấy hả? Vào mà xem nó đi...Làm việc kiệt sức, lại vì con mà dầm mưa cả buổi....

_Con bắt cô ấy dầm mưa đâu?

_Con.....may mà đứa bé không sao nếu không mẹ sẽ không tha cho con đâu....

_Đứa bé?ý mẹ là...

_Nó có thai rồi...

_Thật hả mẹ?

_Tội nghiệp nó...nó không muốn cho con biết đâu...nhìn nó khóc mà mẹ đau như cắt...sao con phải làm khổ nó thế?Nếu nó không yêu con sao nó phải sống thế này?....

Nói rồi bà đi ra để lại Ken ở đó...vội đi vào thì Nhím đã ngủ rồi....Ken thấy hàng nước mắt vẫn còn đọng trên má nó....Cầm tay nó:

_Anh xin lỗi, tất cả là do anh...anh không nên làm khổ em thế....anh là một thằng tồi mà...em cứ đánh cứ mắng anh đi...

Nó mơ hồ nghe thấy tiếng Ken rồi tỉnh dậy.Một chút vui mừng nhưng nó vội ngăn lại cái cảm xúc ấy:

_Anh đến đây làm gì...một người như tôi đâu xứng...

_Anh xin lỗi....

_Anh đi đi, mặc kệ tôi...tôi có ra sao cũng không liên quan đến anh nữa...

_Em bình tĩnh đi....cẩn thận ảnh hưởng đến con...

_Con?

_Em không phải giấu anh...

_Anh chỉ lo cho đứa bé thôi đúng không?Không cần đâu..tôi tự lo được....

_Anh biết anh sai rồi anh không nên hành xử như thế.....cũng chỉ tại anh ghen.....

_Anh ra ngoài đi...tôi mệt rồi...

Nó quay người lại...nó biết Ken còn yêu nó nhưng nó không chấp nhận được anh nghi ngờ nó....mẹ xin lỗi, con yêu, mẹ không thể tha thứ cho ba con được.....

15. Chương 15

Hôm sau nó ra viện....nó xin phép về nhà mẹ đẻ...bà Lan biết con dâu buồn nên cũng đồng ý...Nó muốn được bình tâm lại...Nhìn nó xanh xao ba mẹ nó xót xa lắm nhưng không dám nói ra...chỉ biết chăm sóc nó.....Ken cũng tới thường xuyên...nhưng nó không chịu về....Đến khi mẹ chồng gọi sang nó mới miễn cưỡng đi về....

Ken chăm sóc nó rất chu đáo nhưng sao nó thấy vô nghĩa quá...tim nó đã lạnh...tình yêu ấy sẽ mãi mãi bị chôn vùi...giờ nó chỉ nghĩ về đứa con thôi...

Nó đưa cho Ken tờ giấy:

_Anh ký vào đi...giải thoát cho cả hai!

_Em nói thế là sao?

_Chúng ta ly hôn.....

_Anh đã nói anh sẽ sửa sai mà...em không cho anh cơ hội sao?

_Tôi có thể tha thứ mọi chuyện nhưng chuyện anh không tin tưởng tôi thì không bao giờ....sống mà không tin nhau thì sẽ còn rất nhiều chuyện xảy ra...tôi không nghĩ mình có thể chịu đựng được nữa...tốt nhất là

kết thúc để mỗi người tìm được cuộc sống mớiHơn nữa anh nghĩ ngôi nhà này đã đem lại cho tôi những gì?Tôi sống không có 1 ngày về...anh hận tôi, mấy tháng qua coi như tôi đã trả xong nợ cho anh!

_Anh không ký....Em không nghĩ cho con sao?

_Con?Nó là con tôi...tôi sẽ chăm sóc nó chu đáo...anh không phải lo...

_Em.....Dù sao anh cũng không ký...

_Coi như tôi xin anh ...thời gian qua tôi đã cố gắng để anh tha thứ cho sai lầm trước kia nhưng càng cố gắng tôi càng đau...giờ anh hãy buông tha cho tôi....

_Anh xin lỗi....anh là một thằng tồi.....em đừng như thế nữa...anh đau lắm....

Ken ôm nó vào lòng...cả 2 cùng khóc....

_Chỉ tại anh quá yêu em nên anh mới cư xử ngu ngốc như thế....anh không cố ý đâu....anh chỉ muốn mình như ngày xưa thôi....

Nó đẩy Ken ra....

_Nhím của 7 năm trước đã chết rồi và Ken của 7 năm trước cũng đâu còn nữa...cuộc hôn nhân này vốn dĩ là một sai lầm....

_Em hận anh...anh sẽ chịu những xin em nghĩ tới ba mẹ họ sẽ ra sao nếu chúng mình chia tay?Rồi con sẽ ra sao khi không có cha...Em hãy cho anh thêm một cơ hội nữa....

Có nên không?nó sợ tim nó sẽ đau thêm một lần nữa..nó sợ đổ vỡ...sợ tất cả mọi thứ.....Nhưng ba mẹ thương nó như con gái nó không thể nào làm ông bà đau lòng được, không thể nào mang đứa cháu chưa ra đời đi xa...không thể chia cắt tình cha con được...như thế qua tàn nhẫn....

** **

Nó chấp nhận thỏa hiệp....nó không muốn vì bản tính trẻ con của nó mà bao nhiêu người phải khổ theo.....hay hơn hết vì nó biết chắc chắn rằng người duy nhất anh yêu là nó.....dù có phải nhận thì đó là lý do bao nhiêu năm qua Ken sống như thế....

Có lẽ nó đã sai khi nghĩ mọi chuyện phức tạp quá....7 năm trước cũng vì thấy Ken gặp lại Linh nó mới bỏ đi thì 7 năm sau vì cơ gì nó có quyền chất vấn, giận dữ khi Ken phản ứng như thế khi thấy vợ mình ngồi cùng một người con trai khác..... trong tình yêu hình như cả 2 cùng ích kỷ như nhau....

Thấy nó không bàn tới chuyện ly hôn, Ken cũng yên tâm...công việc của nó lúc nào cũng bận....ba mẹ 2 bên đều nói nó nên nghỉ một thời gian nhưng nó không nghe....nếu bắt nó ở nhà như thế chắc nó buồn chết mất....

Chiều Ken tới đón nó, nhưng nó vẫn ương bướng đi bộ...anh đi đằng sau nó, nó vội vã sang đường nhưng ở đâu một chiếc xe lao nhanh tới

_Nhím!Cẩn thận....

Anh vội chạy tới đẩy nó ra....Chiếc xe phanh kít.....anh không tránh kịp.....Quay đầu lại, nó chỉ thấy anh ngã dưới đường....

Bệnh viện:

Nó chạy theo xe đẩy mà nước mắt cứ rơi:

_Anh!Anh không thể bỏ em được...anh phải sống vì em, vì con.....anh dậy đi.....Em không cho anh ngủ nữa.....

Nó chạy theo xe cho tới khi cánh cửa phòng cấp cứu đóng lại

Đèn bật sáng, 2h đồng hồ, nó như lặn đi....giả như nó nghe anh lên xe, giả như nó không bắt cần...giả như anh đừng cứu nó.....Anh không thể có chuyện gì được nếu không em sẽ sống sao??

_Quỳnh sao vậy con?

Bà Lan vội vã tới...

_Mẹ ơi, tại con nếu anh ấy không đẩy con ra thì.....nó lại khóc.....

_Thôi, con bình tĩnh đi...nó sẽ không sao đâu.....

_Tại con..tại con.....

Nó cứ nói rồi ngắt đi.....

Tỉnh dậy, nó thấy mẹ nó ngồi bên cạnh:

_Mẹ, anh Ken đâu rồi?Anh ấy đâu rồi?

_Phẫu thuật xong rồi nhưng nó vẫn chưa tỉnh lại

_Con phải tới chỗ anh ấy....

_Con chưa khỏe đâu, cẩn thận đấy....

Nó giật đường ống truyền nước ra...vội bước đi....

Trước mắt nó là anh...băng trắng quần đầu...anh vẫn ngủ....

_Em đã bảo không cho anh ngủ cơ mà...sao anh không nghe em....anh dậy đi....

Nó lay tay Ken nhưng vô ích....Nó cứ ngồi khóc như thế....

_Anh tỉnh lại đi...nếu anh có chuyện gì em sẽ sống sao???

Bà Lan đã đến từ bao giờ....2 đứa vẫn như trẻ con...yêu thương nhau như thế mà cố tình làm đau người kia...để đến lúc này mới chịu sống thật với mình.....

_Con về nghỉ đi, giữ gìn sức khỏe con ạ...

_Con không sao đâu, con phải ở bên anh ấy....anh ấy cần con.....

_Nó không sao đâu_Bà Lan nói thế nhưng lòng vẫn như lửa đốt...hơn ai hết bà biết giờ phải bình tĩnh.....

_Mẹ về nghỉ đi...con ở đây....

** **

_Tại sao anh phải cứu em...đáng lẽ ra người nằm đây phải là em.....tại sao???Anh ghét em lắm cơ mà???Anh dậy đi.....anh không tỉnh dậy là em bỏ mặc anh luôn đó.....

Nó cứ ngồi đó rất lâu, không ăn uống gì,2 ngày trôi qua....Ken vẫn chưa tỉnh.....nó gầy đi thấy rõ.....vẫn ngồi bên giường bệnh...

_Ngày ấy, em không muốn đi đâu...nhưng em cứ nghĩ anh vẫn yêu cô ấy....7 năm em vẫn không quên được anh.....chỉ ước có thể về bên cạnh anh để mình lại hạnh phúc....nhưng em sợ...sợ anh đã thực sự quên em.....Em xin lỗi, tại em.....

Nó gục đầu khóc...bất chợt có bàn tay lau nước mắt cho nó:

_Sao lại khóc thế?Anh không sao đâu!

_Anh_nó mừng rỡ.....Rút cục anh cũng tỉnh rồi.....

_Đừng khóc.....

_Sao anh phải cứu em?Anh cứ để em bị xe tông đi....

_Nói vớ vẩn.....anh không cho phép em nói thế.....Tất cả là tại anh nếu anh không ghen tuông, anh không cố chấp thì em đã không phải khổ như thế...anh xin lỗi....

_Anh không có lỗi...tất cả là tại em...từ đầu là do em sai....Nếu em tin vào tình yêu của chúng ta, em đã không ra đi, đã không làm cả 2 phải khổ suốt thời gian qua.....Em xin lỗi....

_Em muốn anh phải khóc sao?Đừng thế nữa....

_Em có khóc đâu.....

_Chúng ta trở về 7 năm trước nhé...Anh sẽ là người duy nhất bảo vệ em suốt đời....

_7 năm trước mình đâu có em bé hả anh?Nó cười lém lỉnh.....

_Uh, ha...

Đã lâu lắm rồi anh mới cười...nụ cười thực sự...người đâu mà tiết kiệm nụ cười thế chứ???

Anh vẫn chưa được ra viện...phải ở lại theo dõi thêm mấy ngày....Nên nó cũng ở lại viện.....chiều nó về nhà nấu cháo mang đến.....Nếu không phải nó nấu chắc gì anh đã ăn.....

_Anh tự ăn được không?

_Không!

_Tay anh có sao đâu?

_Kệ, em xúc thì anh mới ăn.....

.....ấy nóng.....

_Nóng ak?Em xin lỗi...nó thổi cho nguội bớt....thấy Ken cười....

_Anh trêu em hả???Cho anh chết này....

_Anh đang là người bệnh đó!

Kệ anh.....

** **

_Đã bao lần anh nghĩ có phải là mơ không khi em lại trở về bên anh...ngày gặp lại em, anh ngỡ ngàng....anh không nghĩ được gì nhiều....chỉ biết phải giữ em lại.....

_Nếu ngày ấy em không về, anh sẽ sao?

_Không biết, có lẽ vẫn sống như thế!

_Tại sao anh phải hành hạ mình như thế?Em không đáng đâu....

_Đáng...dù có lâu hơn nữa anh vẫn chờ em....

Em có hận anh không?

_Không...em chỉ trách mình đã làm khổ anh.....Anh em biết không phải như thế.....

_Anh xin lỗi...mọi chuyện đã qua rồi.....

_Anh biết không, khi biết có em bé em đã rất vui...đó là sợi dây duy nhất liên kết anh và em...nhưng khi anh hiểu lầm em, em đau lắm...em không bao giờ có ý nghĩ sẽ yêu một ai khác....vậy mà anh lại nghi ngờ em.....lúc ấy bao nhiêu chuyện dồn nén em đã nghĩ lung tung...thật may lúc đó anh không ký đơn nếu không em sẽ ân hận mãi....

_Anh làm khổ em quá nhiều..tại anh ích kỉ.....

Đặt tay lên môi anh nó không cho anh nói tiếp nữa:

_Có chẳng lỗi của cả 2 là yêu người kia quá nhiều.....

Anh biết không..em đã nghĩ rằng nhất định chúng ta sẽ trở về bên nhau vì....định mệnh anh là của em.....

Nước mắt rơi lần sau cuối.....niềm hạnh phúc cũng vỡ òa.....

Cuối cùng nó đã tìm được anh...anh Ken của Nhím..chỉ là của nó mà thôi...

Giờ đây tất cả khổ đau đã tan cùng quá khứ...hạnh phúc của nó đã trở về...vẹn nguyên và tràn đầy hơn trước.....

Ngoài trời, mưa vẫn rơi....

Nhưng xa xa nó thấy.....

.....cầu vồng bắc ngang nền trời.....không gian xung quanh như bừng sáng.....

** **

Thời gian vô tình đã trôi đi như thế, phủ phàng phủ nhận nhiều thứ...nhưng có những thứ mãi mãi thời gian không thể chạm vào....

Dù cách xa cả nửa vòng trái đất, dù thời gian cứ thế trôi đi, nhưng họ vẫn luôn nhớ về nhau...

Chờ đợi và yêu thương.....phải chăng là chìa khóa của hạnh phúc?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-le-la-dinh-menh>